

Per tant, aquesta contrastació d'opinions no podia crear en mi cap reacció negativa, primer perquè la cosa no hauria -- tingut solta i, segon, perquè tenia la convicció que el bon seny s'imposaria. I així s'ha esdevingut, car, d'ençà de la publicació del darrer article del company Vicente Uribe, la frase cabalística de revolució democràtico-burguesa ha de saparegut de la circulació. Aleshores hem de convenir que el cèlebre afer de la revolució democràtico-burguesa no ha -- intervingut per a res en el no menys cèlebre "cop d'Estat".

Per demostrar que he donat un "cop d'Estat" afirmen que -- vaig assaltar "Lluita", que vaig "robar" -digueren en les -- assemblees- i que he "retingut" -diuen en la "Declaració"-- els fons del Partit, que m'he col.locat fora del Partit i -- dirigeixo un treball "fraccional". ¿Es pot discutir el -- dret del Secretari General del Partit, i responsable de la Comissió de Propaganda, d'intervenir a "Lluita", de controlar "Lluita", sobretot quan es produeixen desviacions polítiques greus i deformacions històriques inqualificables? -- Això vaig fer i havia de fer en l'exercici d'un dret indiscutible, més imperatiu per tal com el director titular estava absent i l'encarregat de substituir-lo, Pere Ardiaca, -- era l'autor material de l'ofensiva liquidacionista del Partit des de les pàgines de "Lluita".

Es cert que l'any 1946 es va acordar constituir un fons de reserva i que se'm va confiar la seva custòdia. Es cert, -- també, que aquest fons no podia ésser utilitzat més que per a afrontar situacions excepcionals. Aquest fons està en -- mans segures i no ha estat ni serà lliurat als membres cooptats de l'ex-Secretariat que el cobeja per malgastar-lo i -- anar més lluny i més de pressa en la tasca de liquidació -- del Partit.

Qui fa treball fraccional? Els membres cooptats de l'ex-Secretariat parlen com si fossin el Partit des del seu origen i unguits per una mona de dret diví, quan no són altra cosa que una autoritat de fet. S'han apoderat per la violència de l'aparell del Partit i pretenen imposar llur autoritat -- il.legal al Partit. Franco es va apoderar per la violència de l'Estat espanyol i deté, processa, tortura i assassina -- com a responsables de "rebel.lió militar" els patriotes que vàrem defensar i defensem la legalitat republicana. El -- traïdor Tito s'ha apoderat per la violència de l'Estat i de l'aparell del Partit Comunista Iugoslau i deté, processa, -- tortura i assassina els heroics militants comunistes que -- lluiten per reorganitzar el veritable Partit Comunista Iu-- goslau i per alliberar Iugoslàvia del domini terrorista de la trepa titista i reincorporar-la al camp antiimperialista de la democràcia i del socialisme: al camp de la pau dirigida

per la Unió Soviètica. Quan una situació de fet, criminal, es imposada a la massa nacional o a la massa del Partit, -- els veritables patriotes, els veritables revolucionaris, -- els veritables comunistes, no es plantegen un problema de majories i minories, no es plantegen la tasca d'escatir on es troba el "conducte regular": es llancen a l'acció, a la batalla, amb la voluntat infrangible de salvar la Pàtria -- dels tirans i el Partit de tota mena de liquidadors. ¿O és que els membres cooptats de l'ex-Secretariat podien esperar que el Secretari General del Partit obeiria ordres faccioses i es resignaria a ésser espectador i a lamentar la destrucció d'una obra que és l'honor i l'orgull de la classe obrera i dels treballadors de Catalunya, que és l'avantguarda dirigent de les lluites d'avui contra el franco-falangisme i que serà demà, conjuntament amb el Partit Comunista -- d'Espanya, la suprema garantia d'una democràcia autèntica -- en marxa cap al socialisme? Si el Secretari General hagués fet això, s'hauria deshonorat per sempre nos, hauria merescut el blâme, el menyspreu dels obrers, dels treballadors, de tot el nostre poble.

2.- Per demostrar que el Secretari General és un "nacionalista burgés", "podrit", els membres cooptats de l'ex-Secretariat falsifiquen la història del Partit, no volen admetre que el Partit, a petició del seu Comitè Executiu, va ésser admés com a Secció Catalana per la Internacional Comunista, i fan tota mena d'esforços i cometem tota mena d'actes arbitraris i de força per impedir que els militants coneguin la veritat documentada. No volen admetre aquesta veritat històrica que exaltà el Partit i la classe obrera del nostre país, perquè la Internacional Comunista va ratificar solemnement la missió històrica, unificadora, del Partit Socialista Unificat de Catalunya i perquè la Internacional Comunista va donar-nos, en prendre aquesta mesura de caràcter excepcional, el manament de perseverar fins a l'assoliment de la unitat integral: el Partit Unic marxista-leninista-stalinista i la Central Sindical Unica. ¿Per què es menteix, per què s'amaga la veritat? Només els que rodolen pel pendent de l'aventurisme són capaços d'emprar aquests mètodes anticomunistes.

El P.S.U. de C. no va ésser una improvisació. Els fundadors del P.S.U. de C. van complir les condicions assenyalades en la Resolució del Setè Congrés de la Internacional Comunista. Per iniciativa meua, dies després del 6 d'octubre del 1934, es van iniciar els primers contactes per unir els partits marxistes i obrers de Catalunya. La idea bàsica que es va donar llavors és que la derrota d'octubre era deguda, fonamentalment, a la divisió, a l'hemiciolament de la classe obrera. A mitjan 1935, es va constituir el Comitè d'Enllaç, i vaig redactar, al Tonal de Puerto de Santa Maria, la declara-

ració de principis, la qual fou aprovada sense esmena per -- l'esmentat Comité. La declaració de principis afirmava la - unificació dels quatre partits sobre la base del marxisme-leninisme. Es proposava l'adhesió a la Internacional Comunista, l'organització centralista democràtica i l'exclusió intransigent dels trotsquistes. La campanya electoral va ésser dirigida pel Comité d'Enllaç presidit ja personalment -- per mi, va realitzar una intensíssima campanya a Barcelona i les Comarques per popularitzar el futur Partit Unic marxista leninista de la classe obrera de Catalunya. El maig del -- 1936, un Congrés extraordinari de la Unió Socialista de Catalunya va aprovar, a proposta meua, la unificació i, dies després, a proposta del company Miquel Valdés, el Ple del Partit Comunista de Catalunya va fer el mateix. Els partits - P.S.O.E. i Català Proletari havien convocat ja llurs Congressos amb el mateix objectiu. I es constituí un Comité presidit per mi amb la missió de preparar la sortida de "Treball" òrgan del Partit unificat, el primer d'agost del 1936. Paral·lelament es varen unificar les Joventuts i les Organitzacions sindicals s'unificaven en els rengles de la U.G.T. Es compren, doncs, que, havent-hi un treball previ tan profund, el 23 de juliol del 1936 el Comité d'Enllaç decidís la constitució immediata del Partit, prescindint del darrer tràmit que mancava: el Congrés extraordinari dels quatre partits -- que havia de solemnitzar la creació del Partit Socialista -- Unificat de Catalunya. Immediatament després de la constitució, el Comité Executiu es va adreçar al Partit Comunista -- d'Espanya i al Partit Socialista Obrer Espanyol saludant-los fraternalment i demanant-los autorització per incorporar dos dirigents de cadascun d'ells al nostre Comité Central, amb la qual cosa es simbolitzava el caràcter del nou Partit: la unió de comunistes i socialistes sobre la base del marxisme-leninisme, afirmació doctrinal materialitzada amb l'adhesió a la Internacional Comunista. Això no podia ésser altra manera, car tot gest, qualsevol manifestació sectària, hauria trencat immediatament el Partit.

Així es va gestar i així va néixer el Partit Socialista Unificat de Catalunya, partit independent, nacional, unificador de la classe obrera, un partit que es donà per missió històrica incorporar al moviment marxista-leninista d'Espanya el Partit Unic i la Central Sindical Unica de la classe obrera, dels treballadors de Catalunya.

Els membres cooptats de l'ex-Secretariat han deformat a consciència la veritat històrica amb la dèria de fer passar dues falsificacions: que el P.S.U. de C. no ha estat l'obra dels marxistes de Catalunya i que el P.S.U. de C. ha estat, d'ençà del començament, una Secció catalana del P.C. d'Espanya.

Si no fos així, ¿per què no volen que el Partit sàpiga ni ni

cordi que va merèixer l'altíssim honor d'ésser admés com a Secció Catalana de la Internacional Comunista? ¿Es que -- aquesta elevació del F.S.U. de C., va ésser un greuge als militants del Partit, a la classe obrera i al moviment revolucionari internacional? Cal una resposta clara i categòrica que expliqui al Partit les raons d'aquest entestament que ha provocat el segrestament de "Lluita" i la inqualificable agressió de la "Declaració". La veritat, però, venç sempre i les maniobres fonamentals en la mentida s'enrunen sempre.

3.- Per demostrar el "nacionalisme burgés" "podrit", del Secretari General, els membres cooptats de l'ex-Secretariat afirmen que es proposà annexar l'illa de Mallorca a Catalunya. I per què no les Balears? A Catalunya el ridícul també mata i una bajanada com aquesta es respon amb un simple desmentiment. Però ja que així es vol, parlem d'aquesta qüestió. En primer terme, els companys que recordin el mes d'agost del 1936, quan el Partit i els dirigents lluitaven per la vida, acceptaran sense dificultats que el Secretari General tenia altres preocupacions que la d'esdevenir una mona de reencarnació de Jaume I. En segon terme, que va ocórrer? Es cert que, amb el comandant Bayo, vaig ésser un dels iniciadors i el principal animador de l'expedició a Mallorca, amb l'objectiu, no pas d'annexar-la, sinó d'alliberar-la dels feixistes i lliurar al Govern de la República una base de valor excepcional. En tot cas es podria discutir si els iniciadors i animadors de l'expedició van cometre o no un error, si Indalecio Prieto tingué raó o no quan la va liquidar amb la brutalitat que tots recordem. L'experiència de la guerra palesa a bastament que nosaltres teníem -- raó, que el Partit pot comptar com un dels seus millors encerts l'expedició a Mallorca, que nosaltres vam comprendre, més bé i més de pressa que ningú, el caràcter internacional de la nostra guerra i la importància vital que en el seu -- curs tindrien les vies del mar. Amb l'experiència de la -- guerra, ens podem fer una pregunta: amb l'alliberament de -- Mallorca és a dir amb totes les Balears en mans de la República, no hauria canviat el curs dels esdeveniments? Barcelona i València, bombardejades tan sovint pels avions italians, des de les bases de Mallorca, els vaixells de la República i dels països amics atacats i enfonsats pels submarins italians i alemanys des de les bases de Mallorca, són una resposta parcial a la pregunta anterior. L'expedició a Mallorca fou un encert i pel que a mi em correspon n'estic orgullós, com n'ha d'estar el Partit, els millers militants del qual van escriure pàgines immortals d'heroisme a les -- platges de l'illa germana. Com fou catastròfica l'ordre donada pel capisulador Prieto d'abandonar-la.

4.- Per demostrar l'"incontrolament" i el "derrotisme reac-

cionari" del Secretari General, els membres cooptats de l'ex Secretariat diuen que es va oposar a l'aplicació a Catalunya del decret agrari del company Vicente Uribe, que mentre els pagesos d'Espanya es repartien les terres i s'abraonaven contra els exèrcits feixistes els malaurats pagesos de Catalunya eren abandonats a l'expoliació terratinent i saquejats - per una F.E.S.A.C. que obeïa les seves directives. Aquesta part de la "Declaració" és tan monstruosa que costa creure - que l'hagi pogut pensar i escriure un català. No perquè entre els catalans no pugui existir mala gent, que n'hi ha, si no perquè no és possible que uns pretesos dirigents de Catalunya puguin ignorar la història més recent, i tan densa de contingut, puguin oblidar que Catalunya tenia una Generalitat, un Parlament que legislava i un Govern que executava.

Fem, doncs, una petita lliçó d'història.

Catalunya tenia un Estatut -amb perdó sigui dit dels membres cooptats de l'ex-Secretariat. I, en virtut de l'Estatut, Catalunya podia legislar en matèria agrària i va legislar. En virtut del mateix Estatut, les lleis agràries de les Corts -republicanes i els decrets agraris del Govern de la República no eren aplicables a Catalunya. Fent ús d'aquestes facultats, la Generalitat va promulgar i aplicar la llei de Contractes de Conreu, malgrat l'oposició de la reacció catalana i central, malgrat els 30 anys de presidi a què fou condemnat el Govern català. Fent ús d'aquestes facultats el nostre Govern va aprovar i aplicà els decrets agraris de la guerra abans que el Govern de la República aprovés el decret -- del company Vicente Uribe.

¿En què consistien aquests decrets presentats l'agost del -- 1936 pel conseller Calvet en nom de la Unió de Rabassaires? L'anul.lació d'hipoteques, de deutes de tota mena, dels contractes i pagaments de rendes en fruits o en diners, i la -- prohibició de les operacions especulatives de compra i venda de les terres. Es varen establir tres tipus de conreu: la -- unitat familiar, la unitat cooperativa i la unitat col.lectuiva. El treball col.lectiu era voluntari i la Generalitat es comprometé a afavorir-lo, amb crèdits i mitjancers: el lliurament, a bon compte, d'estris, adobs, llavors, etc. Les mas-- ses -més de 3.000- eren transformades en unitats cooperati-- ves de producció. La resta de les terres formava el fons a redistribuir per tal que cada família pagesa tingués la terra que podia treballar i li assegurés un nivell decent de vida, amb la condició expressa de reservar els millors lots a les famílies dels combatents i als combatents sense família. Per assegurar l'estricta compliment dels decrets, es van -- crear les Comissions agràries locals, presidides per l'alcalde i formades per la representació de les tres Sindicals: Unió de Rabassaires, Federació de Treballadors de la Terra -

de la U.G.T. i l'Organització cenetista i, com a única ins--
tància per resoldre els litigis que es poguessin produir, es
constituí el Consell Superior d'Agricultura, presidit pel --
Conseller i format per les mateixes representacions de les --
Comissions locals. I, per un altre decret, s'organitzà la --
F.E.S.A.C., el monstre que no deixa dormir els membres coop--
tats de l'ex-Secretariat.

Què era la F.E.S.A.C.? Feia molts anys que la pagesia cata--
lana havia acceptat i practicava la venda en comú de les co--
llites i la compra en comú dels estris, adobs i llavors, a --
través del Sindicat o els Sindicats locals, La F.E.S.A.C. --
va donar caràcter nacional a aquesta pràctica tradicional --
dels nostres pagesos i, recolzant en les Seccions comarcals,
realitzava les operacions fetes abans pels Sindicats locals,
amb la qual cosa es suprimien competències nocives, els in--
termediaris i altra mena d'especuladors. La F.E.S.A.C. pre--
tengué, també, donar un caràcter nacional a la transformació
dels productes com es feia abans d'una manera isolada, espe--
cialment en els cellers cooperatius i farineres. La F.E.S.--
A.C., era dirigida per un Consell, els membres del qual eren
elegits democràticament per la pagesia, i constava de diver--
ses Seccions "doni ues".

Vol dir això que no es cometeren errors? Se'n cometeren i --
dos d'ells greus. Va ésser un error greu decretar la sindi--
cació obligatòria i la compra i venda obligatòria als Sindi--
cats. Va ésser un altre error greu voler convertir la F.E.--
S.A.C. en una organització autàrquica que, si s'hagués cons--
olidat, hauria pogut oposar la pagesia a la classe obrera.

¿Ils que el Partit no va veure aquests errors i no els va com--
batre? El Partit els va veure i els va combatre en el Govern
i fora del Govern. Va ésser per l'acció perseverant del Par--
ti que la sindicació obligatòria esdevingué llibre mercat.
Vaig ésser jo, en nom del Partit, en prendre possessió de la
Conselleria d'Economia que vaig crear la Direcció General --
d'Indústries Alimentàries, la missió única de la qual era --
deixar la F.E.S.A.C. limitada a les funcions estrictes d'un
organisme econòmic pagès.

Vol dir això que no es cometeren abusos? Se'n cometeren per
part de la F.E.S.A.C. en algunes comarques, sobretot en aque--
lles en què per manca de vigilància els pagesos més rics --
s'apoderaren de la direcció. A nos s'el·lectes, però, no que--
rriem l'obra de fons, sinó que són els defectes inveni--
bles de tota transformació, els quals s'han de corregir so--
bre la marxa.

Es veritat que la pagesia ha sofert dos períodes d'atropella--
ments i robaria: en començar la guerra i a l'acabament.

El primer període fou el de les col·lectivitzacions forçoses imposades pels faistes i trotsquistes. El segon període fou el de les riqueses forçoses a preus de taxa i prescindint en abosolut dels drets i dels organismes de la Generalitat, executades pels carrabiners i altres forces armades en nom de diversos organismes del Govern de la República.

En aquestes condicions i antecedents ¿podia ésser jo el "saquejador" de la pagesia, l'home que "l'allunyà de la guerra pels seus actes terroristes", que va fer "impossible l'aliança obrera i pagesa", aliança que diuen que vaig sabotejar -- sistemàticament? També, en aquest cas, costa de creure que això hagi estat escrit per elements que es consideren dirigents. Car, si una veritat és coneguda, és que jo personalment abans, i després en nom del Partit, represento una línia política agrària contrària i executada amb molta consciència. Contra el que s'afirma, l'aliança obrera i pagesa fou una realitat a Catalunya en el curs de la guerra, no solament perquè la Federació de Treballadors de la Terra estava íntegrament dirigida per militants del Partit, sinó, també, perquè la direcció de la Unió de Rabassaires, i en particular Padró i Calvet, estaven al costat del Partit, en el Govern i en el Front Popular, sempre que es presentava una situació de crisi. L'aliança obrera i pagesa era molt sòlida, perquè s'havia acceptat la línia de fusió de la Unió de Rabassaires i de la Federació de Treballadors de la Terra i l'ingrés de la Central unificada a la U.G.T. I és en virtut d'aquesta solidesa de l'aliança obrera i pagesa que el Partit tenia la majoria en els organismes essencials de la pagesia i en incomputables organismes locals.

Veritablement és d'una indignitat sense parió que els membres cooptats de l'ex-Secretariat, en l'afany de "liquidar" el Secretari General del Partit, s'hagin esforçat a "demostrar" que la pagesia catalana ha estat i és enemiga del Partit. Sortosament per a Catalunya i per al Partit, la pagesia catalana veié en nosaltres la força dirigent més estimada. I aquest sentiment de simpatia profunda, de confiança infrangible en el Partit Unió de la classe obrera de Catalunya, és avui vivíssim i ens dona la seguretat que l'aliança obrera i pagesa contra el franquisme existeix i ressorgirà més potent que mai en els combats decisius pel recobriment de la República democràtica i de les nostres llibertats nacionals.

3.- Els membres cooptats de l'ex-Secretariat revelen al Partit el pecat capital "nacionalista burgès", "pedric", del Secretari General: el Front de la Pàtria. Podem esclarir, en primer terme, que aquesta discussió del Front de la Pàtria no va ésser mai discutida ni en el Secretariat del F.S.U. de C.

ni en el Buró Polític del P.C. d'E.. No hi va haver, doncs, cap batalla campal ni ningú no pot posar-se cua de paó.

Es cert que vaig tenir la idea del Front de la Pàtria i és cert, també, que vaig lliurar un esborrany o esquema a la companya Dolores. Es cert, també, però, que el vaig arxivar i no en vaig parlar més quan la companya Dolores, en un breu canvi d'impressions, em va fer observar que donada l'experiència de la Unió Nacional podríem córrer el perill de reincidir. Amb això va acabar la famosa "història" del Front de la Pàtria.

¿Per què vaig tenir aquesta iniciativa?

A finals del 1946, vàrem discutir molt a fons la situació de l'interior. Vàrem observar que, mentre en el curs de l'any la classe obrera va manifestar molta combativitat, en el camp català els actes de lluita eren esporàdics, isolats. Vàrem comprovar, també, que el moviment guerriller en el camp, --- pràcticament, no existia. I, com és natural, vàrem esforçar nos a copsar les causes d'aquesta anomalia, no imputable a una pagesia que havia donat sempre proves de combativitat, de ferma adhesió a la República, d'odi mortal al franco-falangisme. En acabar les reunions es va acordar que cadascun de nosaltres faria un esforç per trobar una sortida a una situació tan perjudicial. Aquest, acord solament el vaig complir jo en presentar l'esbós d'un Front de la Pàtria suggerit pel Front de la Pàtria creat pel company Jordi Dimitrov a Bulgària i el tipus d'organització política i combatent dels comunistes grecs,

En a uell esbós afirmava que per crear el clima d'acceptació del moviment guerriller pels pagesos, per aconseguir que els pagesos engrossissin ells mateixos les unitats guerrilleres calia recolzar en la situació econòmica de la pagesia i en el seu sentiment nacional. Afirmava que amb l'encertada conjugació d'aquests dos elements, feta de manera metòdica i infatigable, el país canviaria la situació en el camp, podria renunciar definitivament a la línia d'ètica de deixar petits nuclis isolats de la gran massa i fàcilment localitzats o sotmesos amb excés als perills de la dispersió i assolir que el moviment guerriller de massa fos el fruit de la voluntat conscient pagesa i de la joventut catalana en el seu conjunt. Deia que en la mesura que el treball avançés s'havia de popularitzar l'ingrés individual dels patriotes al Front de la Pàtria, al qual, essent una entitat de combatents, havíem de donar una disciplina militar i que si el moviment recienia havíem d'assegurar per al país i, en la seva representació, el Secretari General, la suprema direcció. És clar que en fer la darrera proposta no em va pas guiar un afany personalista, sinó la legítima preocupació de no qual-

tar figures aliades que després solen esdevenir enemigues.

Que vaig cometre un error? Bé, i què! ¿De quan ençà és un delicte equivocar-se? A més, em matèria d'errors, qui pot tirar la primera pedra? No és legítim, però, voler fer un procés d'"intenció" partint d'un projecte que podria ésser un error o un encert.. Afirmar que jo pretenia "diluir" el Partit en el Front de la Pàtria és una idiotesa, car l'objectiu era justament el contrari: aconseguir que el Partit, com a tal Partit, amb personalitat creixent, dirigís una força combatent d'unitat nacional, complement de la unitat nacional de tipus polític general que el Partit tenia i té el deure d'organitzar. Afirmar que amb el Front de la Pàtria pretenia aixecar una força separada i oposada a la que pogués haver-hi a Espanya és una deslleialtat intolerable. Ferguè, en definitiva, amb un altre nom no es podia esperar altra cosa que realitzar el que ara ens proposàvem amb el Consell Nacional de la Resistència vinculat orgànicament al Consell General.

6.- Per demostrar el "Cone Burgè" del Secretari General, els membres acceptats de l'Ex-Secretariat diuen que quan el paur de maig vaig proposar "l'extermini" dels conceïstes i que ara he reincidit en la Carta Obrera adreçada a un grup de conceïstes de Barcelona, exigint la "liquidació" dels grups conceïstes. La mentida és tan grollera que només es pot explicar si admetem la informació d'una encicicla pública a l'atemptat contra el Secretari General del Partit.

De un sol fícil de comprovar en qualsevol dels meus materials, com, d'una manera sistemàtica, he diferenciat la C.N. i la P.A.I., sense, però, que mai hagi demanat l'"extermini" dels faistes. Aquesta diferenciació ha estat accentuada sota en aquests anys de França i els companys que es deixin anar pels "slogans" de la concelitat i de la rutina mental en són testimonis irrecusables. Aquesta diferenciació és una característica acusadíssima de la Carta Obrera als conceïstes de Barcelona en la qual es planteja, no pas la "liquidació" dels grups conceïstes, sinó l'esbandiment dels grups conceïstes faistes del si de la classe obrera, mitjançant el desemmascarament d'una acció al servei dels imperialis i la demostració teòrica del caràcter reaccionari de la filosofia anarquista. És a dir, tot a l'irrevés del que els membres acceptats de l'Ex-Secretariat afirmen.

Prenent peu d'una tal grollera falsificació de fets sostenen que el Secretari General és un "enemic disfressat" de la unitat obrera. No donen cap element de prova, car ni la defenació ni la mentida no en són en. Precisament ha estat en el centre dels treballs que han conduït a les dues úniques realitzacions d'unitat amb la C.N.: el de maig del 1936,

quan el malaguanyat company Sesé i jo anàvem a les reunions del Comitè Regional de la C.N.T. que varen donar com a fruit la constitució del Comitè d'Enllaç P.S.U. - U.G.T. - C.N.T. F.A.I., èxit unitari que ens permetè dissoldre el Comitè de Milícies i donar pas al primer Govern de gran coalició. I, el 1942 a Mèxic, quan el company Josep Marlés i jo vàrem -- discutir i vàrem crear l'Aliança Nacional de Catalunya amb la U.G.T., els Rabassaires i la C.N.T., representada aleshores pel company Garcia Oliver.

Aquesta ha estat i és la política del Partit i del seu Secretari General; treballar infatigablement per aconseguir la unitat integral de la classe obrera: el Partit Unic marxista-leninista-stalinista i la Central Sindical Unica. I en veritat és perquè no s'ha prestat ni es presta a trair la missió unificadora del nostre Partit que el Secretari General és cobert de llot i és assenyalat com a víctima propiciatòria d'algun exaltat.

7.- Per demostrar la "degeneració nacionalista" del Secretari General, els membres cooptats de l'ex-Secretariat diuen que vaig impedir que es publiuessin a "Lluita" els materials que revelen les traïcions de Tito i de Cóstov (el procés de traïció de Cóstov tot just s'inicia ara).

Això és més que una mentida, això és una provocació. Car vaig ésser jo que vaig donar l'ordre de publicar en fulletó per a l'interior la Resolució de l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers, que vaig proposar que aquest document bàsic fos material d'estudi permanent per al Partit. He estat jo, com a responsable de la Comissió de Propaganda, que he lliurat a "Lluita" els molts materials publicats, cosa fàcil de comprovar.

Però companys, jo faig una pregunta: ¿Per què, tan bon punt vaig "prohibir" la publicació dels materials denunciants la traïció de Tito, els membres cooptats de l'ex-Secretariat, aquests homes que s'esgarrifan retardadament, no em van tirar al Sena? ¿Per què no varen tolerar, ho varen callar i seguiren proclamant-me al "clarivident, i estimat dirigent de la classe obrera i del poble de Catalunya"? Una de dues o el que diuen és veritat i en aquest cas són indignes de dirigir una cèl.lula del Partit, o és mentida -certament és mentida-, i en aquest cas cal que es preparin a respondre i a pagar un dia o altre.

8.- Per demostrar la "covardia i la corrupció moral del Secretari General", els membres cooptats de l'ex-Secretariat afirmen que ha negat la lluita del Partit en el curs de la guerra, la lluita dels militans del Partit a França, sotmesa als hitlerians. Això és més que una mentida, això és --

una provocació. Car ningú no ha exaltat tant en els mate--
rials i per l'acció personal la lluita del Partit i de la -
classe obrera del nostre poble en el seu conjunt en el curs
de la guerra i després i ara sota el jou franco-falangista.
Ningú no ha treballat tant per fer de la 27 Divisió i més -
tard del XVIII Cos d'Exèrcit unitats exemplars, ni ningú no
ha insistit tant a proclamar que la 27 Divisió era a Cata--
lunya l'equivalent del Cinquè Regiment a Madrid. Ningú no
ha recordat amb tanta emoció i reconeixença l'abnegació i -
l'heroisme dels militants a França, simbolitzada pel nostre
malaguanyat i gran Josep Mirot, heroi de primera qualitat,
oblidat no sé per què per tanta gent.

Estimats companys: Quan el cretinisme ultrapassa tots els -
límits es fa molt difícil la resposta. La resposta millor
és l'exemple d'un dirigent revolucionari que ha combatut sem--
pre en els primers rengles. La millor resposta l'han dona--
da els quatre herois del Partit, els immortals Carrero, Val--
verde, Tuig-Fidemunt i Mestres- per salvar els quals vam --
fer tants esforços en una campanya d'intensitat inigualada
i dirigida per mi -, i que varem cridar a l'hora del suprem
sacrifici: " ; Visca el Secretari General del I.S.U.! Visca
Comorera!".

Estimats companys: ¿ Els herois del Partit haurien pogut de--
nar un visca que retrunyirà per sempre més en els nostres -
cors en honor d'un covard, d'un sabotejador de l'esforç de
guerra, d'un malaurat que hagués negat una evidència glori--
osa i lluminosa: l'heroisme del nostre Partit, dels nostres
obrers, o del nostre poble?

9.- Per demostrar que el Secretari General patia de "mega--
lomania", els membres ceeptats de l'ex-Secretariat afirmen
dues ceses contradictòries: que feren esforços desesperats
per "contenir-me" i "corregir-me" i que els imposava una me--
na de règim de terror polític. Els malaurats, tan bon punt
obrien la boca, eran paralyzats per la fúria del meu gest
i la violència sectària dels meus conceptes. I els malau--
rats acceptaren aquest règim de terror permanent anys i --
anys: Són ben de plànyer!

La Carta Oberta als obrers benedictins de Barcelona -la vaig
redactar amb la col.laboració material d'Ardiaca- fou dis--
tribuïda a cada membre de l'ex-Secretariat abans de la dis--
cussió, fou discutida col.lectivament, frase per frase, pa--
ràgraf per paràgraf, era fruit d'un informe meu anterior, -
qualificat de "magistral" pels membres del Buró Polític i -
de l'ex-Secretariat, havia d'ésser enviada a l'interior i -
recomanada a tot el Partit com a material permanent d'estu--
di de primeríssima qualitat, fou glossada amb elogis potser
excessius en els articles d'ex-dirigents publicats a "Lluita"

i ara sembla que els fou imposada, que se'ls va prohibir un "estudi" més "aprofundit" ;Quin exemple d'irresponsabilitat! Sortosament, gairebé tots els militants tenen un exemplar de la Carta i als membres cooptats de l'ex-Secretariat no els serà tan fàcil de cremar-la, com van cremar l'edició catalana del Manifest Comunista destinada a l'interior. Així és com els militants podran comprovar ells mateixos -- que en la Carta no demano l'extermini dels "grups cenetistes"

Es clar que de vegades en les reunions de l'ex-Secretariat tinguérem situacions difícils, violentes, per bé que no espontànies, sinó per procuració. Així va córrer quan posàrem fi a la tràgica aventura Canals. Així ocorregué quan l'aventurer Ramón Soliva, expulsat del Partit a començaments d'aquest any, menava les diverses ofensives liquidacionistes en el si de la Direcció. Per a edificació dels companys us recordaré un episodi.

En disoldre's el Govern de la Generalitat varen publicar el manifest de febrer del 1940. Analitzàvem les causes i les conseqüències de la dissolució, puntualitzàvem les responsabilitats del President i, en referir-nos a Esquerra Republicana, ho fèiem d'una manera impersonal. Així es pot comprovar perquè el manifest fou publicat a "Lluita". Com de costum, els membres cooptats de l'ex-Secretariat varen afirmar que jo havia fet un document "magistral". Ben poc després, es creà una situació violentíssima, per procuració, i el document "magistral" es transformà en un document ple d'errors, de confusions i contradiccions. Vam viure molt pensament aquella crisi i, contra la meua opinió, la referència impersonal a Esquerra Republicana esdevingué la formulació, "Tarradella, Bi i Sunyer, Humbert Torres i altres" que omplí les pàgines de "Lluita" un any enter. El, cosa estrafolària, jo l'"incontrolat", l'"intemperant", el "dictador" per deure de disciplina vaig personalitzar, també, en escriure la Carta Oberta a Navarro-Castabella, un altre document "magistral", que es convertí aviat i per procuració en document "inservible". Sortosament, tampoc no podrà ésser cremat com varen cremar l'edició catalana del Manifest Comunista.

10.- Per demostrar la meua "vanalòbia", que m'és impossible de superar les meves concepcions "burgeses", "nacionalistes" "titistes" abans de l'ite, els membres cooptats de l'ex-Secretariat afirmen que nego l'ajut del P.C. U.I. al P.C.U. - P.C. i que no he apreciat els "immensos" esforços que els dirigents del Partit Comunista han fet per "ajutar-me" a esdevenir un bon bolkevic, etc.

Jo no he negat mai l'ajut col·lectiu ni l'ajut personal. El que no he fet ni faré és anagorar els conceptes, aniformar -

la veritat històrica, negar els fets més evidents per esperit de servilisme, car aquesta conducta no és digna d'un comunista.

Afirmo que el P.S.U. de C. és obra fonamentalment nostra, - dels marxistes-leninistes de Catalunya, fruit inestimable - de la voluntat unitària de la classe obrera, dels treballadors de Catalunya. Afirmo que l'ajut decisiu que ens va permetre de salvar totes les crisis, consolidar el Partit i posar-lo en el camí de la bolxevització, ens el va donar la Internacional Comunista.

Afirmo que personalment l'ajut que, m'ha permès de superar en bona part els meus defectes, assimilar els principis del marxisme-leninisme i marxar amb l'èxit que cadascun apreciarà com voldrà pel camí de la bolxevització, l'he rebut, en primer terme de l'inoblidable company Pedro i, també, molt substancial, dels companys Dimítrov i Manuilsqui.

Aquesta és la veritat i una comunista té el deure de dir-la.

¿Vol dir això que els companys del Partit Comunista d'Espanya no ens han ajudat? Evidentment, ens han ajudat, sí més no pel fet d'haver-nos aprovat i esperonat quan treballàvem per crear el Partit Socialista Unificat de Catalunya. Ens han ajudat els materials i els consells de José Diaz i la conseqüència ferma amb què el P.C. d'E. va forjar i aplicar la línia política en el curs de la guerra. En realitat, però, també nosaltres vàrem ajudar a crear el nostre Partit i en fer de Catalunya, en virtut del nostre esforç la base essencial del Govern de la República. Entre els Partits Comunistes l'ajut sempre és recíproc i és normal i obligat quan cap d'ells no pretengui capitalitzar-lo per ajudar un altre Partit en la condició de partit menor i necessitat permanent de certa ajuda. Aleshores l'ajut pot esdevenir negatiu, car si el partit així considerat ho admet, els seus dirigents i militants acaben per perdre tot sentit de responsabilitat i d'iniciativa: aquest partit es pesa en el pesent de la devallada.

¿Is que dir això significa un acte d'agressió contra el P.C. d'E., com els membres cooptats de l'Ex-Secretariat afirmen? Jo em penso que li fem un servei. En tot cas, una opinió objectiva no és mai una agressió. I opino que els comunistes catalans farem el millor servei als comunistes d'Espanya si ens deslliurem d'una bona vegada del paralizzador i complex d'inferioritat, un complex psicològic nacional ben característic. I opino que els comunistes espanyols farien el millor servei als comunistes de Catalunya si d'una bona vegada es deslliuraven de l'absorbent complex de superioritat i complex psicològic nacional, també ben característic. I opino

que servim el P.C. d'E. no renunciem a la missió històrica unificadora del nostre Partit. Afirmant cada dia més la voluntat d'aportar el Partit Unic i la Central Sindical Unica dels obrers i dels treballadors de Catalunya al Partit marxista-leninista-stalinista dels pobles hispànics. I opino que aquesta és la pràctica de l'internacionalisme proletari i que, observant-la sense defallences, serem bons militants del comunisme i reforçarem en la mesura de les nostres possibilitats i capacitats, el camp antiimperialista, el camp democràtic, del socialisme i de la pau, dirigit per la gloriosa Unió Soviètica.

Bé, estimats companys. Els membres cooptats de l'ex-Secretariat han anat molt lluny en llur "Declaració". Només són capaços de fer un document com aquest aquells que, d'una manera resoluta i definitiva, s'han proposat liquidar el Partit. El Secretari General, amb serenitat, amb objectivitat amb perseverança, serà fidel a la tasca d'esclarament, de resabliment de la veritat. El Secretari General està convençut que els militants del Partit aniran esvaint les boires i les cortines de fum aniran compronent el caràcter de la maniobra liquidacionista, i individualitzaran i puniran els responsables d'una política funesta per a la classe obrera i el comunisme dels pobles hispànics.

Els membres cooptats de l'ex-Secretariat han anat massa lluny i han comès el pitjor dels crims: mentir al Partit, enganyar els militants. Davant d'aquest agreujament de la situació, el Secretari General s'ha adreçat novament al gran Partit germà i li ha reiterat la proposició de discussió feta el 3 de setembre passat, en una carta de la qual posa a coneixement dels militants els següents paràgrafs:

"Després de molts anys de discussió i de dificultats, ha esclatat la crisi i s'ha desfermat contra mi una campanya violentíssima de mentides i calúmnies de tipus polític i personal, amb la intenció evident de deshonorar-me com a dirigent revolucionari, comunista, de la classe obrera i del poble de Catalunya.

Han passat més de dos mesos des de la meva posició i em coneixen obligat a reiterar-la, amb el prec vehement que sigui atesa com més aviat millor, ja que... ha pres la responsabilitat de fer pública la qüestió. Amb aquesta iniciativa es causa un dany immens a la nostra lluita contra el franco-falangisme, al Partit Socialista Unificat de Catalunya i al Partit Comunista d'Espanya, a la causa sagrada del comunisme i del camp antiimperialista.

No puc concebre que s'hagi pogut arribar a tan ignominiosa campanya sense la presència entre nosaltres d'elements pro-

vocadors. Demano, per consegüent, que abans o després de la discussió -com millor us sembli- es faci una investigació a fons. La meua vida política i privada, personal i familiar, està totalment a la vostra disposició. No he d'amagar res -ni amagaré res. Em crec amb el dret de sol.licitar i fins -d'exigir una tal investigació, perquè no es pot permetre que es deshonori un honrat dirigent comunista, ni que es perjudi qui per més temps una lluita que tantes vides precioses ens ve costant".

Estimats companys: Salvem el Partit Unic marxista-leninista stalinista de la classe obrera, dels treballadors de Catalunya!

JOAN COMORERA

Secretari General del P.S.U. de C.

Paris, 19 de novembre del 1943.

Paris, le 15 novembre 1949.

Camarade

Maurice THOREZ
Secrétaire Général du
Parti Communiste Français.
Paris.

Cher Camarade,

Je me vois de nouveau dans l'obligation de solliciter ton aide car, malgré le temps écoulé, je n'ai reçu aucune nouvelle du Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S.

Je te prie de vouloir bien faire parvenir la lettre ci-jointe aux camarades du Comité Central du Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S. Je te prie également de bien vouloir lire cette lettre et prendre note de son contenu avant de lui donner cours. Tu comprendras, par ses termes même, la portée du problème posé et la raison de ma insistance pressante.

Je te suis profondément reconnaissant pour ton aide fraternelle et je te prie de croire, Cher Camarade Thorez, à mes sentiments communistes.

Joan Comorera
Secrétaire Général du
P.S.U. de C.

P.S.- Ci-joint la collection complète des documents qui ont été portés jusqu'à ce jour à la connaissance des militants, par voie interne et seulement à eux, et le No. 229 de "Lluita" où a été rendu publié le problème posé.

Paris, le 21 novembre 1949.

Camarade
Maurice THOREZ.
Secrétaire Général du
Parti Communiste Français.

Cher Camarade,

J'apprends en lisant la presse que le Comité Central du Parti Communiste d'Espagne s'est réuni afin de discuter de ma conduite politique et a décidé mon expulsion.

Je crois de mon devoir de porter à ta connaissance que le Comité Central ne s'est pas réuni, car la plupart de ses membres ne se trouvent pas en France et ni le camarade Miquel Valdés ni moi n'avons été convoqués.

Je n'ai pas été informé des termes d'une possible accusation politique ni invité à me défendre, quoique étant Secrétaire Général du Parti Socialiste Unifié de Catalogne et membre du Comité Central et du Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne.

Ces procédés inadmissibles dans un Parti Communiste ne sont employés que lorsqu'on prétend imposer une politique déterminée à l'aide du terrorisme politique et que l'on veut empêcher, en créant un état de fait, la discussion et l'enquête que j'ai sollicitées.

Il va de soi que je ne peux accepter une sanction décrétée par un Comité Central qui ne s'est pas réuni.

Je dois regretter profondément que toute cette question politique, si grave, qui se pose dans notre Parti ait été rendue publique par "Lluita" et "Mundo Obrero". Cela cause un très grave dommage à notre lutte antifranquiste et au communisme. Malgré les choses atroces dites contre moi et les agressions dont j'ai été l'objet, je n'ai rien dit en public. Dorénavant je ne dirai rien non plus. Je me limiterai, comme jusqu'à ce jour, à éclairer le Parti et à rétablir la vérité dans son sein. Et je te prie, afin que la réaction ne puisse poursuivre ses spéculations, que "L'Humanité" s'abstienne, comme elle l'a fait jusqu'à présent, de publier aucun communiqué, note ou commentaire se rapportant à notre problème politique.

Je n'ai jamais demandé à avoir une entrevue avec toi car

je n'ignore pas l'excès de travail et de responsabilités qui t'accablent. Mais si tu le jugeais utile je suis à ton entière disposition.

Je te prie d'accepter, Cher Camarade Thorez, mes meilleurs sentiments communistes.

Joan Comorera.
Secrétaire Général du P.S.U. de C.

STALINE

MOSCOU URSS

A l'occassion de votre 70e anniversaire, au nom du PSUC et personnellement, nous saluons fraternellement le très cher camarade Staline, génial disciple et continuateur de l'oeuvre de Lénine, constructeur du socialisme en URSS, organisateur de la victoire immortelle sur l'Allemagne hitlérienne leader incorruptible des peuples qui luttent pour l'Indépendance et la souveraineté, pour l'égalité des droits, pour la démocratie et la paix; le meilleur et plus fidèle ami des peuples hispaniques pendant la guerre contre le franco-phalangisme et maintenant dans le combat pour reconquerir l'indépendance, la République et la démocratie.

Nous promettons, cher camarade Staline, d'intensifier la lutte jusqu'à l'anéantissement du franco-phalangisme, la liberté des peuples hispaniques pour incorporer la République Espagnole au camp anti-impérialiste, démocratique, de la paix, au camp du socialisme.

Nous promettons de ne pas ménager nos efforts ni nos sacrifices dans la bataille pour la paix, contre les impérialistes provocateurs d'une troisième guerre mondiale.

Nous promettons de maintenir, consolider et développer l'unité politique et syndicale de la classe ouvrière, dont notre glorieux Parti est l'expression. Nous promettons de combattre sans défaillance la dégénération de Tito et sa bande d'espions et saboteurs, ainsi que tout dérivé anti-marxiste-léniniste qu'inventeraient les impérialistes qui préparent la guerre contre l'Union Soviétique, les démocraties populaires et le mouvement ouvrier et progressiste international.

Vivez longtemps pour le bien de tous ceux qui souffrent de la misère et de la tyrannie et luttent pour une meilleure vie libre.

Joan COMORELL.

Secrétaire Général du Parti Socialiste Unifié de Catalogne.

L'HUMANITÉ

CH POSTAL: PARIS 24-18
ADRESSE TÉLÉGR:
HUMANITÉ-PARIS
R.C. SEINE 211.493 B

37, RUE DU LOUVRE
PARIS-2e

TÉLÉPHONE
TURBIGO 52-00
14 LIGNES
GROUPEES

DIRECTION
MJ

Paris, le 20 Décembre 1949

Monsieur Joan COMORERA
Secrétaire général du Parti
Socialiste Unifié de Catalogne
4, avenue du Bel-Air
PARIS (XIIIe)

Cher camarade,

J'ai bien reçu votre lettre du 19 courant me communiquant la copie du télégramme de félicitations adressé à notre grand camarade Joseph Staline.

J'ai transmis ce texte à la rédaction de notre journal, qui verra éventuellement à l'utiliser.

Je vous en remercie et vous prie de croire, cher camarade, à mes sentiments fraternels.

Marcel CACHIN
Directeur
Député de Paris à
l'Assemblée Nationale

Paris, 29 de desembre del 1949.

Estimat company Palmiro Togliatti:

Estem sofrint una crisi molt greu que posa en perill la vida del PSU de C, la personalitat del qual tant ajudares a enfortir i prestigiar com a Secretari de la Internacional Comunista.

La crisi ha esclatat quan els companys del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya decidiren absorvir el PSU de C, pretenent així posar fi a la unitat política de la classe obrera de Catalunya. Jo no vaig poder acceptar aquesta decisió per considerar-la contrària als interessos de la classe obrera, del moviment comunista espanyol i de la lluita que menem amb poc encert contra el franco-falangisme; per creure que acceptant aquesta decisió ajudaria a cometre un gravíssim error polític.

En quan es produí aquesta situació tan dramàtica vaig pregar al company Thorez que fes arribar al Partit Comunista (b) de la U.R.S.S., una proposta concreta de discussió, presidida per ell, entre el Buró Polític i jo, comproment-me a acceptar la decisió que es prengué.

S'ha desfermat una violentíssima campanya calumniosa contra mi, s'han pres mesures de sancions contra mi i altres companys de la manera més arbitrària i provocadora amb l'objectiu evident d'impedir la discussió i una investigació que -- dies més tard vaig exigir.

No et demano pas que prenguis una intervenció en aquest afer, car ja sé que les teves responsabilitats presents no la fan possible. Allò que et demano és que si tens oportunitat i la voluntat de salvar una obra que també és teva, m'ajudis a aconseguir la discussió i la investigació sol·licitades.

Adjunto uns documents que permetran formar-te una idea clara de la situació: les cartes escrites al company Thorez i al Comitè Central del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S., el "procés polític" criminal i absurd que m'ha pretès fer un anomenat Secretariat, la meua resposta i una Declaració signada per 80 companys residents a Paris, molts dels quals tu coneixes personalment.

Perdona'm el temps que t'hagi pres i creu en la honradesa dels meus sentiments fraternals comunistes envers tu.

Joan Comerera.
Secretari General del
Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Adreça: Joan Comerera, 4 rue de Bel Air. Paris XII.

- (1). No he pogut trobar la carta enviada a Ern Gerð, també en el mes de desembre, tot i que, amb tota probabilitat, està redactada en els mateixos termes.

Paris, 29 de desembre del 1949.

Als companys de la Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers. Bucarest.

Estimats companys:

Estem sofrint una crisi molt greu que posa en perill la vida del PSU de C, d'un Partit marxista-leninista d'unitat política de la classe obrera, que la Internacional Comunista va honorar excepcionalment admetent-lo com a Secció Catalana. Aquesta crisi es produeix quan els Partits Comunistes i Obrers plantegen als comunistes el deure de lluitar per assolir la unitat de la classe obrera. La crisi ha esclatat quan els companys del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya decidiren absorbir el PSU de C, pretenent posar fi així a la unitat política de la classe obrera de Catalunya. Jo no vaig poder acceptar aquesta decisió per considerar-la contrària als interessos de la classe obrera, del moviment comunista espanyol i de la lluita que menem amb poc encert contra el franco-falangisme; pre creure que acceptant aquesta decisió ajudaria a cometre un gravíssim error polític.

En quan es produí aquesta situació tan dramàtica vaig pregar al company Thorez que fes arribar al Partit Comunista (b) de la U.R.S.S., una proposta concreta de discussió, presidida per ell, entre el Buró Polític del PCE i jo, comproment-me a acceptar la decisió que es prenguéss.

S'ha desfermat una violentíssima campanya calumniosa contra mi, s'han pres mesures de sancions contra mi i altres companys de la manera més arbitrària i provocadora, amb l'objectiu evident d'impedir la discussió i una investigació - que dies més tard vaig exigir.

No us demano pas que prengueu una intervenció en aquest afer, car és lògic que ni directament ni indirecta no es pugui entendre que la Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers és la Interanacional Comunista. Allò que us demano és que, si ho considereu just i oportú, m'ajudeu a aconseguir la discussió i investigació sol·licitades.

Adjunto uns documents que permetran formar-vos una idea clara de la situació: les cartes escrites al company Thorez i

al Comitè Central del Partit Comunista (b) de la U.R.S.S.,
el "procés polític" criminal i absurd que m'ha pretès fer
un anomenat "Secretariat", la meva resposta i una Declara
ció signada per 80 companys residents a Paris, molts dels
quals són iniciadors del moviment comunista a Catalunya.

Salutacions fraternals comunistes.

Joan Comorera.
Secretari General del
Partit Socialista Unificat de Catalunya

Adreça: Joan Comorera, 4 rue de Bel Air, Paris XII.

CIRCULAR núm 7.

París, 1 de Gener del 1950

Estimats companys:

En la Circular No. 1 de data 29 d'agost i tramesa a la base del Partit el dia 1 de setembre propassat, el secretari general informava que l'antic Secretariat no garantia la integritat, la unitat i la independència del P.S.U. de C. ni l'acompliment de la seva missió històrica d'unificar la classe obrera del nostre país sobre la base dels principis marxistes-leninistes. En conseqüència, fent ús de les facultats extraordinàries que li varen otorgar el darrer Comitè Executiu i el Secretari de la Internacional Comunista, va declarar caducada aquella forma de direcció. I d'acord amb els membres del Comitè Central companys Miquel Valdés i Josep Marlés, el secretari general del Partit va considerar que havia arribat l'hora de reconstruir l'organ estatutari de direcció i amb la participació activa dels militants: el Comitè Executiu. A més, en l'esmentada Circular s'afirmava categòricament que no es posava en discussió el contingut ideològic del Partit, la seva estructura centralista democràtica, ni la seva unitat de línia i d'acció amb el Partit general d'Espanya, ni la perspectiva de formació del partit únic marxista-leninista-stalinista dels pobles hispànics.

Els membres cooptats de l'ex-Secretariat, Moix, Vidiella i Colomer, s'havien refusat sistemàticament a discutir amb el secretari general del Partit la greu situació política creada pel complot liquidacionista del P.S.U. de C. Es refusaren a tota possible solució d'una crisi, aleshores encara evitable, que, d'esclatar, causaria una gran dany al nostre Partit, al Partit Comunista d'Espanya, a la classe obrera dels pobles hispànics. I revolant que des del començament havien pres part en el complot de liquidació del P.S.U. de C., no solament es refusaren a discutir amb el secretari general, sinó que feren causa comuna amb els tres adjunts de l'ex-Secretariat Ardiaca, Roman i Abril, contra els quals havia formulat acusacions gravíssimes i provocaren sobtadament la crisi el 2 de setembre en prendre la decisió arbitrària de "suspendre" en l'exercici de les seves funcions el secretari general del Partit.

El secretari general, en comprovar la veritat absoluta dels fets que denunciava en la Circular No.1, davant del fet ja innegable que els conspiradors estaven resolutament decidits a liquidar el P.S.U. de C. prescindint de tota norma democràtica, deformant els principis del marxisme-leninisme, abusant de l'aparell del qual s'anoderaren per la violència, refusant al secretari general del Partit el dret de fer conèixer la seva opinió política als militants, escampant a rreu, per cartes i telegrams que la policia francesa va saber apreciar, les monstruoses calúrnies del "titisme", dels "dòlars" i del "cop d'Estat", s'adreçà el 3 de setembre al

company...secretari general del P.C.....pregant-li que fes arribar al C.C. del P.C.....la següent proposició:

"que ens convocui el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya i a mi per tal de discutir sota la seva presidència i resoldre d'una vegada per totes la qüestió capital del P. S.U. de C.; en el ben entès que jo, per la meva part, acceptaré sense reserves les conclusions de la discussió.

El company va contestar el 14 de setembre que la proposició havia estat traslladada al Partit... i que havia informat d'aixó el D.P. del P.C. de E.

El secretari general del Partit podia esperar que en tenir esment de la discussió demanada, els liquidadors posarien, almenys, un fre a llur acció destructora, a la campanya indecent de mentides, calúnnies i provocacions. Car, cap comunista no pot refusar l'arbitratge proposat pel secretari general del Partit, car cap comunista no pot refusar-se a discutir quan està en perill la vida del Partit. Car, cap comunista pot ignorar el paral·lelisme que existeix en el complot montat contra Thelma i que Stalin va descobrir i enorrear. Els membres cooptats de l'ex-Secretariat, però, no són comunistes, i preferiren marxar pel camí de la demagògia, de l'oportunisme, de l'aventurisme. Es proposaren no facilitar la discussió, sinó impedir-la. Es proposaren, no establir claredat en el Partit, sinó extreure la confusió, la desorientació. Accentuaren les coaccions, les mesures policíaqües, la campanya de mentides i calúnnies, la deformació i la desnaturalització dels fets històrics que són l'honor del nostre Partit. I pretengueren arrancar per sorpresa i amb l'amenaça sistemàtica de sancions i mitjançant l'engany, decisions injustes dels militants amb la pretensió absurda de demostrar que liquidaven el Partit amb la conformitat del Partit.

En virtut d'aquesta activitat irresponsable dels membres cooptats de l'ex-Secretariat es produí en el si del Partit una situació gravíssima. Els militants que no perderen la serenitat, que no es deixaren endur per l'allau de mentides, calúnnies i provocacions, reaccionaren com a bons comunistes que són i exigiren que es proveïssin les acusacions, que es puntualitzessin els "delictes", que es permetés la lliure discussió en el si del partit, que es fessin conèixer les opinions de "l'acusat" i que acceptés la discussió pre-sidida pel Partit..... demanada pel secretari general. Aquesta és la línia justa dels comunistes: no acusar sense proves, no refusar el dret de defensa a ningú, no mentir al Partit. La veu dels bons militants no fou escoltada, però, i els membres cooptats de l'ex-Secretariat intentaren ofegar-la obrint un període d'expulsions, de separacions, de suspensió de drets, d'eliminació de responsables polítics, de dissolució de Grups, anant més lluny i més depressa en la tasca sinistral de liquidació del Partit. Naturalment, aquests

mètodes no reixen mai amb els comunistes i, es clar, el terrorisme polític obrí els ulls de militants que sofriren momentània confusió i la protesta i la indignació de la base del Partit foren encara més profundes i enèrgiques.

Obligats per la base del Partit, els membres cooptats de l'ex-Secretariat es decidiren a "provar" les acusacions i feren pública la famosa "Declaració" de la data 9 de Novembre "analitzant la conducta política de Joan Comorera" i amb el desig de demostrar que le secretari general del Partit ha estat des de la seva més tendra juvenesa un agent de la burgesia en el si del moviment obrer. La sorpresa dels militants fou enorme, molt més perquè no pocs d'ells, se'ls havia dit en reunions que les proves de la "traïció de Comorera existien i estaven en possessió del Secretariat". La sorpresa fou inevitable perquè se'ls presentà la prova, no pas de la "traïció de Comorera, sinó de l'efectivitat dels plans liquidacionistes de l'ex-Secretariat, car només els que es proposen destruir el Partit poden acumular tantes afirmacions mentideres i calumnioses contra la substància viva del mateix Partit i la seva història; els que amb l'afany de deshonorar el secretari general presenten del Partit una caricatura sagrant. La Declaració del secretari general data 14 de novembre esclareix suficientment aquest punt i, per tant, no cal que insistim més.

Els membres cooptats del L'ex-Secretariat, però, havien comès el delicta imperdonable de fer públic el nostre problema polític, creant així una nova situació. En virtut d'això, el secretari general del Partit s'adreça immediatament el dia 15 de novembre, al C.C. del Partit..... denunciant aquest fet gravíssim, insistint en la discussió demanada i, atesa l'evidència que existeix en el moviment comunista espanyol la provocació, existia una investigació implacable. En tenir esment d'aquesta nova iniciativa del secretari general del Partit, els membres cooptats de l'ex-Secretariat malgrat haver posat a discussió del Partit llur "Declaració", comproment-se, per tant a no prendre cap mesura sense abans conèixer l'opinió dels militants, acceleraren llur acció liquidacionista, de sabotatge a la discussió i a la investigació i, una setmana després, el dia 16 de Novembre, feren públics "l'expulsió" del secretari general.

El que succeí després i continua ja no té parió en el moviment revolucionari nacional i internacional. Els primers dies de la crisi, hoix, jurant el paper de l'home equànime, digué als militants de Tolosa, recordant els exemples dels companys Harry Pollitt i Foster, que "segurament" el "company Joan", al cap de cinc o sis mesos podria tornar a ésser el secretari general i que calia que fos així, quin que "dirigents d'aquesta milità" no s'improvisen, malauradament però que, en tot cas, cap mesura definitiva no seria presa sense una prèvia, lliure i profunda discussió en el Partit, sense la presentació de les proves corresponents i que

seria un Ple del Partit el que desidiria. El contrast brutal entre allò que va dir Moix i allò que s'ha fet ha segmentat considerablement el nombre dels militants decidits a no permetre la liquidació del Partit, ha incrementat l'esperit de lluita, ha determinat la història crida dels 80 militants de París. Davant de la realitat, però, els membres cooptats de l'ex-Secretariat han perdut els nervis i s'han llançat a l'abim d'una feroç repressió política. No admeten ja la discussió de llur "Declaració". Exigeixen que els militants signin documents aprovant llur "Declaració" i 18 "expulsió" del secretari general sense discussió. Els militants que pretenen exercir llurs drets democràtics en el si del Partit són expulsats. Els grups que no accepten el comminatori "si o no", són dissolts i llurs membres expulsats o separats. I les pàgines de "Lluita" són embrutades amb grolleries, insults, falsedats i calúmnies que fins ara només havíem llegit en la premsa mortalment enemiga dels comunistes i del moviment obrer.

Estimats companys, han passat ja quatre mesos i ha arribat l'hora de posar el nostre gloriós P.S.U. de C. en marxa. No es pot esperar més, perquè el règim de classe feixista franco-falangista, ajudat pels imperialistes, s'esforça per consolidar mitjançant el terror el seu poder, perquè la lluita de la classe obrera i del poble exigeix la presència directiva d'un P.S.U. de C., del Partit únic de la classe obrera fort, homogeni, bolxevic i incorruptiblement fidel a la seva línia històrica, perquè la prova de la voluntat infranquejable destructora dels membres cooptats de l'ex-Secretariat a profit de la reacció interior i internacional, ja ha estat feta.

No es tracta d'una escissió, com diuen i diran els liquidadors amb l'intent inútil d'amagar que ells fabriquen un avort que res té a veure amb el P.S.U. de C.. De P.S.U. de C. no n'hi ha més que un i aquest és el que, dirigit pel secretari general, els membres del C.C. i reforçat constantment per cada dia més nombrosos militants, correspon a la voluntat de la classe obrera de Catalunya, a la voluntat dels fundadors i dels militants que han donat la vida per la causa sagrada del comunisme, de la Revolució democràtica espanyola i de les llibertats nacionals catalanes; és el Partit Obrer, el Partit marxista-leninista-stalinista fidel als principis i directrius d'unitat obrera aprovades per la Internacional Comunista, que no ha renegat no renegarà del manament que se li donà de prosseguir fins a la victòria la línia d'unificació integral de la classe obrera de Catalunya; és el Partit que, responent a les exigències de la lluita i de la realitat objectiva i clara del nostre país, ha de mantenir i manté el seu caràcter independent i nacional; és el Partit avantguarda combatent i dirigent de la classe o-

brera i del poble de Catalunya, l'únic capaç d'aplicar les directrius fonamentals aprovades per l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers, de lluita per la pau, per la unitat política i sindical de la classe obrera, contra el traïdor Tito i la seva tropa d'espies i enbotejadors contra qualsevol desviació antimarxista-leninista que inventin els imperialistes que preparen la guerra a la Unió Soviètica, a les democràcies populars, al moviment obrer i progressiu internacional.

El P.S.U. de C., la conquesta més preada del proletariat català, la garantia millor de victòria pel nostre poble en lluita a mort contra Franco i Falange i els capituladors no ha estat destruït encara que les malifetes dels membres cooptats de l'ex-Secretariat continuïn i s'accentuin. Serà endebades l'expeculació dels "sis contra un", car sis oportunistes no feran mai un bloxevic, ni sis funcionaris no feran mai un dirigent revolucionari, ni sis cosmopolites que confonen provincialisme amb internacionalisme no feran mai un patriota capaç de menar el combat els patriotes de Catalunya. Serà endebades que els liquidadors insisteixin en la maniobra d'"integrar" el Partit, de fer-ne, conspirativament, clandestinament, per la vida dels fets consumats, la Secció Catalana del Partit Comunista d'Espanya, perquè els pseudo-dirigents que violenten les normes del centralisme democràtic, que meynspreen el dret d'opinar dels militants, que pretenen imposar pel terror llur voluntat contrarrevolucionària, seran vençuts i odiats pels companys, pels obrers i patriotes del nostre país, seran llençats com llimona expromuda pels dirigents i militants del moviment comunista espanyol, de la classe obrera i dels patriotes dels pobles hispànics. Serà endebades que els liquidadors vulguin encobrir llur morderia amb cites i textos dels nostres mestres, amb "canvis tàctics" que no enganyen ningú, car els que es proposin retornar a un passat d'impotència per la divisió extremada de la classe obrera, els que amb llur conducta reaccionària al servei de la reacció, reviscolar el domini anarco-sindicalista damunt de nuclis obrers substancials, afeblir el poderós corrent unitari que creà la U.G.T. de C., passar la bandera nacional a la burgesia: seran vençuts ignominiosament.

El gloriós P.S.U. de C. no serà destruït. Els membres cooptats de l'ex-Secretariat, deformats per l'exili, exaltats per una psicologia d'emigració, han pres l'arbre pel bosc. Han cridat victòria en el començament de l'ofensiva liquidadora perquè aconseguiran desorientar, confondre, excitar el sectarisme negatiu provocar reaccions d'emigració en un cert nombre de militants. Oblidaren, però, que els veritables bolxevics són més dels que ells es pensaven i, sobretot, oblidaren que la massa fonamental del Partit és a Catalunya i que res no pot fer-se sense ella i contra ella.

Oblidaren també que ni la coacció, ni la mentida, ni la calúmia, ni les incitacions a l'atemptat personal no aconseguiran mai que el secretari general del Partit manqui al seu deure de comunista al secretari general se li va confiar la direcció d'un Partit independent, nacional, marxista leninista-stalinista, unificador de la classe obrera i aquest tresor serà retornat intacte a la massa del Partit per tal de que ella en disposi lliurement i sobirana com millor li sembli pel bé de la classe obrera, de Catalunya, d'Espanya i de la Revolució.

El P.S.U. de C., superada en la mesura necessària la crisi provocada pels liquidadors entra resolutament en el període de la seva reorganització, de reconstrucció de la seva Direcció col·lectiva. És posada, doncs, en execució i en les condicions que permet la situació actual la decisió del 29 d'agost prppassat. D'acord amb els membres del C.C. companys Miquel Valdés i Josep Marlés i prèvia consulta als militants del Partit serà constituït immediatament un Comitè Executiu provisional i la missió del qual serà: accelerar arreu la reorganització del Partit, intensificar la lluita contra el règim franco-falangista, preparar l'ordre del dia i convocar la II Conferència Nacional del Partit.

El secretari general fa una crida fervent als militants del Partit perquè accentuin llur treball i als militants que encara no hagin comprés la deshonesta maniobra dels membres cooptats de l'ex-Secretariat, el veritable caràcter del problema polític que tenia plantejat, perquè es reintegrin amb plenitud de drets i amb l'entusiasme de sempre als rengles del gloriós Partit Socialista Unificat de Catalunya.

Endavant companys, per l'anihilament del franco-falangisme i dels capituladors, per la reconquesta de la República Espanyola i de les nostres llibertats nacionals, per la pau i el socialisme!

Joan Comorera

Secretari General del Partit Socialista Unificat de Catalunya.

EL PERILL DEL TITISME EN LA POLITICA ESPANYOLA.-

Per Joan Comorera, secretari general del P.S.U. de Catalunya. Bulletin bimensuel du P.S.U. de C.. Any I, 1 Març del 1950. No. 5.

En "La gran conspiració contra la U.R.S.S.", dels nordamericans Sayers i Kahn, s'analitzen els plans imperialistes, l'objectiu dels quals era ofegar en la sang dels heroics comunistes i obrers russos, la Revolució Socialista d'Octubre, primer, i la Unió de Repúbliques Socialistes Soviètiques, després. En un i altre període dels plans imperialistes, el trosquisme va ésser un dels elements més perseverants i perillosos.

En el curs de la segona guerra mundial, els imperialistes continuaren la guerra contra la U.R.S.S., recolzant en dues forces principals: l'exèrcit hitlerià i els muniquesos. Els imperialistes ajudaren Hitler per tots els mitjans tècnics i materials, sabotejant el segon front, allargassant la guerra i corrent en ajut d'un Hitler aclaparau per les victòries soviètiques amb els slogans derrotistes de la guerra empatada, de la pau negociada, de la "humanització" de la guerra, etc. i els trotsquistes, tropa assalariada auxiliar, s'esforçaren, en el pla general dels imperialistes, de sembrar la confusió en el moviment obrer, de trencar la coalició de les Nacions Unides contra el nazi-feixisme amb la tesi de les dues guerres, de l'"imperialisme roig stalinista", de la "democràcia" contra tots els "totalitarismes", etc.

Després de l'esclafament del nazi-feixisme per l'exèrcit Soviètic, els imperialistes es trobaren davant d'una nova situació. La Unió Soviètica que havien volgut anorrear, sorgí de la prova consolidada i més forta que mai. El món socialista que volien enterrar, guanyà noves nacions i centenars de milions d'homes. I l'imperialisme es veié obligat a revisar els seus plans i a forjar nous elements de conspiració, de sabotatge, d'espionatge i de traïció.

Els imperialistes s'adonaren que l'arma trotsquista s'havia esmussat, que les desferres sobrevivents del trotsquisme, per bé que útils encara com ferment de descomposició, eren inservibles per a desenvolupar plans de cert volum en el moviment obrer i progressiu internacional. I els imperialistes decidiren treure dels arxius secrets policíacs una nova versió trotsquista: el titisme.

Aquesta vegada, els imperialistes han aconseguit que llurs agents en el si del moviment obrer i progressiu internacional s'apoderessin, per l'engany i la violència, d'un estat

i que s'hi mantinguin momentàniament, mitjançant el terror. Aquest fet caracteritza la nova versió trotsquista: el titisme. Hem d'arribar, doncs, a la conclusió que el titisme compta amb mitjans dels quals el trotsquisme no va poder disposar, tret nou que augmenta el seu perillósisme.

Els comunistes, els socialistes d'esquerra, els demòcrates sincers, els revolucionaris varem desenmascarar despietadament el trotsquisme i, ajudats decisivament per la justícia soviètica que demostrà que els trotsquistes no eren portantveus d'una tendència ideològica, sinó una colla d'espies, de sabotajadors i de traïdors, varem poder netejar el moviment obrer, varem poder isolar-los, varem voltar-los de la repulsió i de l'odi que tota persona honesta sent contra els assalariats de l'imperialisme.

Amb més energia encara hem de menar la lluita de desenmascarament i d'anorreament del titisme.

La companya Dolores Ibàrruri, secretari general del Partit Comunista d'Espanya, el nostre volgut partit germà, té doncs, tota la raó quan denuncia, en l'article publicat a "Per una pau durable, per una democràcia popular", els perills del titisme en la política espanyola. Ens fem hostres les seves conclusions i recomanem als militants dels P.S.U. de C. d'estudiar-lo a fons.

El titisme és més perillós a Espanya que no pas a altres contrades i, per consegüent, l'haurem de combatre amb més mètode i energia.

Per què és més perillós?

Certament, el Govern del senyor Albornos ha comès un error gravíssim contra la República en condecorar uns quants bandits titistes de Belgrad. No podem, però, esperar altra cosa d'un "Govern" que es constituí amb la missió expressa, d'acord amb Prieto, de liquidar les Institucions republicanes, de fer la política reaccionària, neo-feixista, dels imperialistes anglo-saxons. L'acte del "Govern" de la República el qualifica a bastament i cal exigir la seva dimissió i en els termes en que la companya Dolores ho fa en la interpellació publicada a "Mundo Obrero".

El major perill del titisme en la política espanyola no rau però, en un acte episòdic, per odiós que sigui, sinó en les característiques tradicionals d'Espanya, en els factors permanents que li donen una fesomia peculiar i que no s'assembla a la d'altres països.

Espanya és un país sotmès al feixisme sostingut pels imperialistes anglo-saxons i, per consegüent, tots els elements naturals que ja existeixen anticomunistes i antisoviètics, i que formen la llei permanent del règim, poden ésser re-

forçats i alimentats per la tècnica demagògica del titisme.

A Espanya, el moviment obrer té profundes arrels socialistes i anarco-sindicalistes, les quals, en certa mesura, sostenen l'enorme aparell sindical falangista. Avui, les supervivències socialistes i anarquistes, les quals no havem ni podem subestimar, son dirigides per dretans com Prieto i per una F.A.I. contrarrevolucionària, un i altre, executors de la política dels imperialistes anglo-saxons. En aquest podrimener ideològic i polític els microbis titistes es multiplicaran indefinidament.

Espanya és el país de les castes feudal, aristocràtica, eclesiàstica i militar, arrapades al Poder, ahir amb la monarquia i avui amb el règim franco-falangista. Aquestes castes han imposat secularment la política d'opressió nacional, d'assimilació violenta de les diverses nacionalitats que constitueixen l'Estat espanyol. La tradició crea condicions favorables a la penetració i a les maniobres del titisme, per tal com aquest recolza en el centre i no pas en la perifèrie, en la nació opressora i no en les nacions oprimides.

La suma d'aquestes característiques ens permet afirmar que el titisme ultra donar "arguments nous" a l'anticomunisme i l'antisovietisme, tindrà com objectiu principal accentuar a l'extrem la divisió de la classe obrera i col·locar els seus agents en el moviment comunista espanyol.

Els primers fets ja s'han produït. La participació activa dels socialistes dretans i dels faistes en la maniobra liquidacionista de la República i els contactes i les conxorxes amb els dirigents falangistes dels sindicats Verticals per tal de donar una base obrera "lliure" al règim franquista "democratitzat" a l'americana, en són una prova. Els intents desesperats que s'han fet i es fan per liquidar el P. S. U. de C., el Partit únic marxista-leninista-stalinista, de la classe obrera de Catalunya, amb fraseologia esquerrista i amb la consigna de "bolxevització", és una altra prova.

No podem, doncs, subestimar el perill del titisme en la política espanyola. Amb el desemmascarament dels Rajk i dels Còstov, els comunistes d'Hongria i de Bulgària ens han revelat els mitjans, els mètodes i la tècnica dels titistes. I ens han donat, com en els temps dels processos de Moscó, elements de prova i de convenciment de valor insuperables.

Aprofitem-los amb energia i esclafarem el titisme, com vèrem esclafar el trotsquisme.

APUNTS AUTÒGRAFS DE JOAN COMORERA QUE SÓN LA BASE DE LES SEVES CONFERÈNCIES SOBRE "EL P.S.U.C. NOVAMENT EN MARXA", PRONUNCIADES ELS DIES 4, 5 DE MARÇ I 4 D'ABRIL DEL 1950 A PARIS, RECOLLIDES A CONTINUACIÓ.

ARXIU COMORERA-MASSIP. CEHI. FACULTAT DE GEOGRAFIA I HISTORIA. UNIVERSITAT DE BARCELONA/

5 maig 1950

1517

La situació abans de la guerra i de l'empirisme -

4 partits obers -

1 partit trotsquista més fort -

elecció: completament

H.I.C. - 6.000

A.O.C. - 15.000 -

3 centrat sindicats -

Polseguera sindicats antics -

Hegemonia efectiva: C.M.T.

Hegemonia política: Església -

Octubre del 1934 -

Empresament generalitat:

Capitalisme: petita burgesia, en cas de crisi,
se'n va a la revolta -

Dirigents obrers -

Impotència classe obrera -

Apropiament d'octubre -

Comitè d'acció -

La guerra -

l'empirisme i les seves conseqüències -

l'únic poder F.A.I. i trotsquisme:

Economia - pau, ordre públic -

No recuperem el P.I.C.

Comitè de defensa -

Joan Casanova -

Avantguarda -

Octubre: Unitat P.I.C. - F.A.I. - U.P.T. - C.M.T.

Govern cooperatiu amb un trotsquista -

Desembre: Govern cooperatiu amb un trotsquista -

La primera crisi:

Comitè Central ambat gener 1937 -

Ascensió del poder:

putch de maig -

Consolidació -

Forsat després del Govern -

19 Conferència Nacional -

La llei del Partit -

maig 1937, Nacional

1937 - Conferència Nacional -

- Prima viatge a Moscou -
 Una unió de miracles - 1518
 Primeres dificultats:
 la crisi Neguín 1938 -
 Primera intervenció de la I. C. -
 A petició seva -
 un capítol en el català
 un capítol en el P. I. G. -
 Primeres conspiracions de guerra a l'Est -
 Catalunya a dependència absoluta
 T. I. U., l'assisió a la frontera
 (mitjà fins a - C. i. o. l. e.
 Colòmbia)
 Crisi Central d'Europa -
 La conclusió a Moscou -
 Secuis catalana -
 les desafeccions.
 Proposició d'una reforma -
 Missió a Escandinàvia -
 Retorn a Moscou i part de
 Crisiat -
 Arribada a Mèxic -
 La crisi del Partit, reunions - crisi I. C. -
 i primera separació -
 segona separació (del Bernat) -
 La crisi de la dislocació de la I. C.
 les dues flotes embotriades -
 A Mèxic -
 A Buenos Aires - Canals -
 Retorn a Mèxic i anada a França -
 obstacles per la retroacció -
 Arribada a França -
 Res preparat -
 Conflictes de secretariat -
 entorn - errors -
 El primer plantejament oficial de l'Interguerra -
 abril 1945 -
 història -

Incorporació dels partits - Camis de l'ucca -
Eror d'ucca - Melanchia d'ucca -

Comprovacions necessàries -

Es pot veure molt malament -
s'accentua el treball i el producte -

Procediment comença amb el XIX -
des d'ent del d'ucca -

Operacions -

Comptat i per Comptat i el d'ucca P.

El d'ucca cop de l'ucca -

Reconstrucció a l'ucca, l'ucca.

Les uns per l'ucca dit -

El d'ucca -

Les discrepàncies - Exemples:

M. S. F.

Exemples d'ucca.

J. S. M. -

M. S. O. de C.

Multitudinària massa d'ucca -

Resolució d'ucca d'ucca -

Multitudinària d'ucca -

Anti - P. C. E. -
L'ucca i la l'ucca - Comprovacions

El d'ucca d'ucca -

El d'ucca de P. S. O.

Regne ha mantingut aquesta actitud -

El P. no a propietat personal -

El T. no a l'ucca -

NI a problema d'ucca -

El problema arrela a l'ucca i per
tot el Partit -

gravíssima error polític -

Per què total i nacional -

Comis profunds -

Mentantant del P. S. O.

retorn a l'ucca i l'ucca -

a l'ucca i l'ucca d'ucca

La tàctica dels liquidadors - 1520
he no s'apert el problema? -

La conspiració -
Sobretot l'impugnació - Com prova
no hi ha evidències?

La integració -
El P. del 49 no el del 35 i 36 -

El Partit dels
Comunistes Catalans
U.P.C.I. d'Itàlia

La unitat i responsabilitat -
Sota la direcció de Sobors -
Moltes condicions - - -

sota el directorat de Sobors, sub
Avis i del secretariat - An
pot dir-se de secretariats?

  s'apert el problema -
Esent aix  per l'acció de P.?

Relaci s nous el P. -
Rogant - no hi ha unanimitat?

El Salvat i responsabilitat?

Salvar el Partit. !!
No hi ha més que un partit -

Independ nt -
neutral
impugnació
Complir i fa complir la llei del Partit -

+ (Lleis i les mesures -
Stabilitat i l'opinió als col·lectius -

  la manera d'organitzar el treball -

Metodes i compromisos -
La discussió entre el P. i la direcció -

Itàlia, ara, en el nostre cas, en el cas de Catalunya
graves moments el 23 febrer 1936 -

Invitació cordal al secretariat -

Sense reserves -
Sense compromisos -

A reconstruir un P.U. amb part, unitat, mes
necessari per unir en la vintena d'intermediaris
un dels que tenim - Un P.U.C. que s'ha
reel·lucinat vicia de la l'obra organització
per l'opinió de l'aportació del P. Català i d'altres -

2 abril 1950

Caràcters de l'informe d'avui -
Què és, com és el país?

La classe obrera -

avantguarda revolucionària -
migració a la classe obrera de
guèrra polre, jornalers -
Importació d'ex-combatents -
La nova generació -
12 anys de feixisme, manca de
vida política i sindical -
L'opressió en sentits verticals -
La misèria veixent - Pats total
o parcial, salaris insuficients - Privi-
tats negatives: diversos tipus de
treball, treball negre, expedicions al camp,
robotants - Competència:
augment de la cosa l'empren -
Antifranquisme, però, general -

Afectament de la
classe obrera de classe

La pagesia -

Catalunya és com Andalusia?
Fesoria tradicional -
El nou element: les reserves,
explotació capitalista -
Organització econòmica, les
Hermandades -
L'explotació de l'Estat i dels
patronats, reserves del vell
caudillesme -
Antifranquisme general: el de dret i
el de l'extrem -

La menstalia, la petita burgesia -

Qui el diferencia -

Vuire de expedients, de trampes,
de mentes negres, de "combras"
amb el sospellors -

Crítica amb la miseria general i
víctima de la natura -

La concentració financera i la
crisi.

Antifranquisme -

La burgesia -

Concentració financera -

Mort de la pau catalana -

Contradiccions: o gran burgesia,

la burgesia de la concentració

la burgesia víctima de la concentració -

o la burgesia nacional

la burgesia palanquista -

Antifranquisme de la burgesia nacional -

L'Esquerra -

Antipalanquisme -

Refugi del antifranquisme -

Espectre del nacional -

El intel·lectual -

El combat i el resignat -

La crisi de l'intel·lectual -

La joventut -

Misèria

sexualitat pròxima -

espectre del

Orde de cultura política -

No guanyada pel franquisme -

Antifranquista -

les coment d'opinió -

Coment que ja existiran i que ens
permeten establir la perspectiva -
l'anarcosindicalisme i el
fascisme - la zona lumpen -
el nacionalisme -

cap d'extremes tradicionals -
el fet consumat -

la burocràcia en general
i la petita burocràcia i molts
més importants països i segons les
circumstàncies -

1 un fet nou

en torn de la revolució que hem
fet assolir amb el P. S. U. C. i de
la victòria soviètica -
una enorme massa treballadora
per l'experiència i les noves
idees -

Una gran part més o menys pro-
fundament guanyada per l'ideolo-
gia marxista - el mínim del
Partit.

La resta que no s'entirà ja
suficientment per les velles formulacions,
que voldrà anar més endavant -
Cap no?

La crisi cristal·litzarà en algun -

Si sabem treballar, aquesta massa
deixaria i el P. podria operar
ràpidament la revisió de la
fascista, canalitzar el sentiment
nacional, aconseguir el partit
nacional dirigit -

Si no sabem treballar,

La crisi cristal·litza:

1524

un partit comunista cristià
un partit socialista fort
una C. N. T. consolidada amb una
fai dirigent i protagonista per la
Lliga en el front -
Una U. F. T. relativa i una polsca
guerra de raïons -
Una programació desorientada i amb
tendència a més una dependència
política de la Lliga o men un
partit polític dependent -
La Lliga dirigint la nació
des de començament -
Una oportunitat perduda -
I e' experiència de guerra que una
batalla perduda a Catalunya >
batalla perduda per Espanya -

Qui decidirà la crisi de cristal·lització?
Catalunya té el seu ríqui el P. S. U. de C. !
Que hem de fer? -

La línia permanent:

Unitat nacional combatent
Unitat combatent del poble hispànic
Unitat de línia i acció amb el P. S. U. de C.

El primer punt dependi exclusivament de les accions -
Com realitzar-lo?

La primera línia cal comprendre la línia del des de
no n' una línia paral·lela al P. S. U. de C. -
P. S. U. s'ha rebut -

Vol dir que hem de realitzar la unitat en un període
d'apudració de la elite de les coses, de polarització
de opinions, de guerra i de desferència
i així en la cultura del prapropisme i de la
necessitat de prapropisme -

Vol dir que hem de ser més fides que amb a una
política de principis de fidelitat absoluta a la
línia combatent i al línia anti imperialista -

La unitat i l'hem d'arrolar entorn d'un programa -
La unitat pu a pe hui combatent hem de dirigir - la cl
P. de la classe obrera -
Es pot parlar entorn d'un programa -
La decisió no, arrolarà amb pactes. L'arrolarem
amb la lluita i si nealtre amb els objectius:

Dirigir i unir la classe obrera
Dirigir la lluita nacional -

I si en algun cas de les nostres possibilitats i
limitacions -

Fundamentalment i per davant de tot:

dirigir i unir la classe obrera

Fundamentalment:

dirigir i unir la població i alier - la a
la classe obrera - Ho he arrolarem si
no dirigim la lluita nacional.

- Guanyar la independència -
- Guanyar la petita empresa -
- Guanyar elements de la indústria nacional -
- Guanyar el interclassista -

Així ho és el nostre programa d'arrolament
de la concentració financera, de la pau i la
pau, de la independència d'organització, de la
democràcia, no dirigim la lluita nacional

Unitatament
l'arrolament
unitatament
responsabilitat
no es pot
realitzar
períodes
146

Pixi: construir la unitat nacional que a tot -
la mesura que separarem Partit, pu el Partit
si present i dirigim tot el elect -
Però, quin Partit?

Un Partit absolutament fidel als principis, un
Partit que realitzi sempre, haurà una
política de principis -

En el nostre cas:
El principi de l'unitat de la classe obrera
El principi de la partit nacional indissoluble amb
l'interès de la revolució.
Per a tot ho hem de dirigir tot el complex:
de interclassista.
de l'estatutament.
de procedimentalment.
de la nostra política.

El P. I. U. és un P. d'unitat i d'unificació.

És just, des del punt de vista del principi? Si és així, hem de mantenir-lo -

El P. I. U. és un partit nacional -

És just? - Sí, hem de mantenir-lo -

La perpetuació del P. és el P. únic per als catalans.

És just? Sí - Sí, hem de mantenir-lo -

Per a portar a terme la seva missió i no desnaturalitzar la seva naturalesa, el P. ha d'ir i venir independentment

És just? Sí. Sí, hem de mantenir-lo.

Hem de tenir en compte el principi i no el que obrim.

Per exemple per parlar amb la premsa nacional - Molt Company no tenim en compte el principi, sinó que n'hem venut per tenir que obrim "necessitat"!!

És Catalunya una nació? - Sí - Sí, tota la teoria staliniana se l'aplica -

Així dirigirem la elita nacional.

Així la classe obrera dirigirà la elita nacional, dirigirà la elita nacional amb l'ajut dels catalans -

Per consegüent i per ventura la liquidació del P. I. U. C. farien el joc de la burguesia i anarquistes, republicans i republicans propis etc. Per això no ho permetem.

No hi ha dos Partits:

El P. I. U. i uns liquidadors -

El dret d'opinió - Per què no esmenta? - Per què insultem, calumniem, mentirem, coaccionem? -

No ho tenim pas - Per això després de les eleccions -

Per això després de les eleccions -

Després, la classe obrera de tot el país ha de dirigir el P. I. U. just, independent, unitari, fidel a la seva missió unificadora i d'alliberament nacional -

EL P.S.U. DE C., NOVAMENT EN MARXA

Informe del Secretari General, company Joan Comorera. Bulletin bimensuel du P.S.U. de C., nº 6, 15 de març del 1950.

Els dies 4 i 5 de març van tenir lloc a París les tres primeres sessions del Ple del P.S.U. de C. en vies de franca recuperació dels eus militants. Tal com deia el company Valdés en cedir la paraula al secretari general, company Joan Comorera, en la tercera sessió, es tractà d'un dia històric que en els annals del Partit servirà per a treure ensenyaments - fecunds i que haurà quedat establerta la sinceritat d'un home que ha escollit el camí de la Revolució, malgrat les calúrnies i les vexacions de que és objecte.

Aquesta sinceritat del company Comorera ha estat, per altra banda, el tret característic de tots els militants que en el curs del Ple havien intervingut per proclamar, en els cursos de les dues sessions anteriors, llur insubornable voluntat de continuar la vida del Partit unificador de la classe obrera de Catalunya, el caràcter del qual quedà clarament fixat per tots els companys que van fer ús de la paraula en discutir l'informe del secretari polític de la Comissió organitzadora del P.S.U. de C. al Departament del Sena.

En un ambient d'absoluta identificació amb els principis fundacionals del P.S.U. de C., tots els companys que van intervenir ho van fer en uns termes que contrastaven amb els vicis ja invocats que eren la tàctica imposada pels que a la fi s'han revelat públicament com una trepa conspiradora que pretolia liquidar la conquesta més preada de la classe obrera del nostre poble. A l'oblitament de la llibertat de crítica, a l'asecanyament de la democràcia interna del Partit, el Ple de París ha ressuscitat en el P.S.U. de C. la pràctica de la lliure discussió, del bandejament de les respostes prefabricades que durant un llarg període havien convertit el nostre Partit en un receptacle d'informacions sobre actes dels quals no coníem la qüestió, ni l'hue el dret de discutir.

En el Ple de París els militants que han volgut intervenir ho han fet amb tota llibertat, per a fixar el caràcter del P.S.U. de C., la seva missió històrica unificadora de tota la classe obrera de Catalunya, s'ha posat de relleu que a part de la línia d'unió de la base principal recomanada per l'Organització dels Partits Comunists de l'Obrera, el Ple ha sentit el dir, entre aplaudiments xardoresos, que el P.S.U. ha estat Secció catalana de la gloriosa Internacional Comunista, precisament com a premi d'haver realitzat a Catalunya i per primera vegada en el món caribollis a la unitat política de la nostra classe obrera sobre del marxisme-leninisme. I a la sessió del matí del diumenge dia 5, un dels oradors va poder dir amb tota llibertat allò que ell creia que era una de les causes --

que han provocat el conflicte que ha amenaçat de destruir el P.S.U. de C. ue fa onze anys que som a l'exili i que Franco és encara al Poder a Espanya i que la culpa no és exclusivament dels imperialistes que el sostenen, ni dels capituladors que segueixen Prieto, ni dels republicans massa ingenus o massa temorencs de la classe obrera, sinó que a nosaltres, comunistes, també ens en pertoca una part i no pas gens negligible i que, en l'intent de voler eludir fins i tot la discussió d'aquesta responsabilitat, trobarem les causes de l'atac de què el P.S.U. de C. ha estat objecte per part dels que cerquen en la persona del nostre secretari general el cap de turc propiciatori i responsable de la continuïtat del drama que els pobles hispànics viuen.

Un altre tret característic de la saludable mutuació que s'ha produït en la vida interna del Partit fou la infrangible voluntat de restaurar-hi l'estricta aplicació del centralisme democràtic en la presa d'acords i en l'elecció dels càrrecs del Partit, en tota la seva vida orgànica i política.

Sis mesos després de l'atemptat contra el P.S.U. de C. els companys que sostenen la posició política del secretari general, company Joan Comorera, l'única justa, han celebrat a París un Ple on tothom ha dit el que ha volgut amb tota llibertat, la lligó i l'experiència del qual brindem als companys encara enganyats pels membres còpuls de l'ex-Secretariat: els deuen la convocatòria de llur reunió plenària anunciada el mes de setembre.

Intervenció del Company Comorera

La sessió de Liuronge a la tarda fou dedicada a l'intervenció del secretari general del Partit, company Joan Comorera, intervenció que, després de la salvatge campanya d'injúries i de calúnnies desfermada pels liquidacionistes del P.S.U. - ara separats amb un interès vivíssim per cercar els assistents a la reunió, per tal com sabien que el secretari general anava a desenvolupar la primera part del seu informe, dedicada a rastrejar dels orígens i del curs de la maniobra conspirativa per liquidar el Partit, crisi que és la més greu de totes les posades en joc d'ençà de la seva fundació.

En mig d'una profunda emoció de 170 assistents a l'acte, el company Miquel Valdés, que presidia, afirmà que decidits a defensar els principis del P.S.U. i a mantenir amb venençança el seu caràcter de partit independent, nacional, de partit únic de la classe obrera catalana, marxista-leninista i estalinista, estem disposats a discutir en sigui i amb qui sigui. Estem acostumats -afegí-, a les calúnnies de la burgesia, però si les hem aguantades aguantarem també les d'ara, malgrat que siguin més perniciososes. Ens inspira aquesta paraula l'al

exemple de Lenin i Stalin.

Entre els aplaudiments de l'entusiasta assistència de companys i companyes que han restat fidels al Partit, el company Valdés declarà: "No som acusats, sinó acusadors. Per això, sis mesos després de l'atemptat comés contra el Partit, plantegem les coses de cara".

En cedir la paraula al company Comorera, que venia a plantegar-les de cara amb tota la seva autoritat de dirigent estimat i d'artífex principal de tot allò que el nostre P.S.U. és, fou rebut amb mostres de fervent adhesió a la seva posició política, d'adhesió al dirigent que mantenir-la és avui objecte dels més furiosos atacs que registra la història política del nostre país.

Ateses, però, les característiques del nostre butlletí, ens hem de limitar a donar un temari d'una intervenció escoltada amb profund interès durant les tres hores i mitja que el company Comorera parlà per tractar de la primera part d'un informe que completarà en una data no fixada encara.

Les primeres paraules del secretari general foren dedicades a analitzar la situació que hi havia a Catalunya en el moviment obrer abans de la unificació que donà naixença al P.S.U. Analitzà el procés de la unificació del 1935 al 1936, sobre quina base és feu aquesta unificació el 29 de juliol del 1936. Tractà tot seguit del procés de consolidació del P.S.U. des de la seva fundació fins a la seva Primera Conferència Nacional, el juliol del 1937. Analitzà el per què en un any el P.S.U. esdevingué el primer partit de Catalunya, i la força dirigent de Catalunya en guerra, per què en aquest període s'havia constituït una U.d.T. més de 300.000 la U.d.T., com s'aconsegüí la unió d'acció de la pagesia i la seva aliança amb la classe obrera, una juvenut popular i un moviment de zones lliures com el P.S.U. pogué assumir l'eix de l'organització militar al front i prendre a la preraguardia funcions màxima responsabilitat, com als sectors més progressius de la menestralia i de la petita burgesia es sentiren interpretats pel P.S.U., partit de la classe obrera, com la línia unitària del P.S.U. penetrava i consolidava el moviment de la U.d.T. Després de la primera Conferència Nacional del P.S.U., després d'analitzar el país, Catalunya, tan meravellós, va aprovar la línia del Partit, com seria per a tota mentre una altra conferència a Espanya no en faci una altra, línia que el secretari general ha de complir, ha de complir i ha de fer complir; la línia del P.S.U. és un partit independent, nacional, marxista-leninista i estalinista, adherit a la Internacional Comunista, la missió històrica del partit és la de consolidar la unitat política de la classe obrera amb la unitat sindical.

A continuació explicà el seu viatge a Moscó el gener del 1938 i l'interès i la interna satisfacció que hom sentia davant les realitzacions del P.S.U., aquesta mena de miracle de penetració profunda del marxisme-leninisme en un país de tradició anarco-sindicalista. Féu un relat de la primera crisi del Partit que es produí el gener del 1937, quan el Comitè Central ampliat i de la primera crisi de relacions entre el Partit Comunista d'Espanya i el P.S.U. que es produí l'estiu del 1938 i que acabà satisfactòriament amb la intervenció de la Internacional Comunista, demanada pel company Comorera. Analitzà la situació dels darrers mesos de la guerra i els elements de la primera conspiració liquidadora del P.S.U. en la qual es complicà Wenceslau Colomer i que li valgué ésser expulsat del Comitè Central quan es pretenia trobar un cap de turc. Catalunya en tant que poble que no havia volgut fer la guerra, el P.S.U. en tant que partit que no havia sabut dirigir i, el seu secretari general, com a víctima propiciatòria. Explicà com aquesta conspiració fou descoberta i liquidada. El Comitè Central d'Anvers ratificà l'acord de la Primera Conferència Nacional i donà el mandat a l'Executiu de proposar a la I.C. d'aprovar la línia nacional del Partit i demanar-li que fos admés com a Secció Catalana de la I.C. El company Comorera donà detalls de les discussions amb la I.C. i en les quals prengué part conjuntament amb el Buró Polític del P.C. d'E., explicà com fou aprovada la línia nacional del nostre Partit, com fou admés com a Secció Catalana de la I.C. i perquè la I.C., prescindint dels seus Estatuts que prescrivien un Estat una Secció, acceptà, excepcionalment, que a l'Estat espanyol hi haguessin dues Seccions de la I.C. amb igualtat de drets. Per consegüent, la I.C. ratificà solemnement la llei del Partit, aprovada per la seva Primera Conferència Nacional: partit independent, nacional, l'unificació marxista-leninista de la classe obrera de Catalunya, llei que el secretari general ha de complir i fer complir, donà compte detallat de les discussions que va haver-hi sobre la guerra, de les causes de la derrota de la República, del caràcter dels documents que van fer el i el Buró Polític del P.C. d'E. separatament, documents aprovats pel Ple de la I.C. en quines condicions i en quin moment fou aprovada la conducta del P.S.U., reorganitzada la Direcció i ratificat el secretari general en les seves funcions, amb el mandat específic de vetllar per la integritat, la unitat i la missió històrica del Partit. El company Comorera contà la seva arribada a Múnic i les característiques dels dos complets liquidadors del Partit en el període del pacte germano-soviètic: el primer, dirigit per Serra Homs, Ferrer Gilabert, etc., i el segon per Del Barrio, Benjamí i Muni i amb Serra liquidats i esbanjats del Partit, a excepció de Muni, després de llargues discussions en les quals va intervenir tota la base del Partit.

Tot seguit explicà com el Partit, vençudes les crisis liquidadores s'enfortí i es convertí en punt de sustentació fonamental per a desenvolupar el treball del Partit a l'interior de Catalunya. Relatà com es produïren dos nous complots liquidacionistes quan fou autodissolta la Internacional Comunista, les característiques dels quals el nostre secretari general explicà en la seva conferència "La nova etapa històrica"; uns pretenien que, no existint la Internacional, el P.S.U. havia de trencar amb el P.C. d'E. i altres que havia de desaparèixer i convertir-se en Secció catalana del P.C. d'E. Donà compte de com a Mèxic "les dues fletxes enmetzinades" foren trencades i com a Buenos Aires es constituí un altre grup liquidacionista igual al d'ara, dirigit per Pere Canals. Explicà com la Direcció encarregà al company Mates la missió de liquidar els liquidadors, missió que no va poder complir perquè malauradament Mates morí poc temps després d'arribar a Buenos Aires. El company Comorera digué que la Direcció, en assabentar-se que Canals havia marxat a Espanya sense autorització del Partit i amb diners que eren del P.S.U. i amb la missió concreta de liquidar-lo a l'interior, decidí que el secretari general es traslladés a Montevideo, on l'havia precedit Wenceslau Colomer ja que al company Comorera no li era possible d'anar a Buenos Aires perquè havia estat expulsat de l'Argentina dues vegades per a posar remei a la situació i dirigir-se a França després, sense tornar a Mèxic. Contà les mesures que en van prendre, els termes de l'autocrítica de Colomer, que al secretari general creia honorada. A continuació explicà, que, a punt de venir a França, novembre del 1934, ell va obligar a tornar a Mèxic per a resoldre afers que no existien, la qual cosa li retardà un any la seva vinguda a França. Li ferí com amb moltes dificultats i des de l'Uruguai i dels seus propis mitjans féu el viatge a França, restant fora tot aquest llarg període, des de l'alliberament d'aquest país fins que hi arribà, no pogué aconseguir un establiment regular amb la Direcció de Tolosa, on un cop va haver arribat comprovà que Canals havia d'acabar, que tota la línia d'acció de la liquidació del Partit amb tots els seus recursos pèrdua. No podé ni a aquell moment ni a la línia d'acció del Partit.

El secretari general donà compte que en aquell moment no podia creure consolidada la situació i imbecilitat de l'ordre de completament liquidacionistes, fou convocat el Comitè del Partit pel Buró Polític del P.S. d'E. i donà en qualsevol cas li exigí que personalment prengués la responsabilitat de acabar per acabar la missió del P.S.U., al Partit i de la unitat orgànica amb el P.C., encara que això significava inicials i tota la famamalia d'una manera determinada. Declarà que se negà a prendre aquelles responsabilitats, i que ell no mantingué en una segona ocasió d'acció del Partit.

brà poc després. Seguí dient de quina manera va donar compte de les dues reunions tingudes amb el Buró Polític en una reunió extraordinària del Secretariat i en quins termes Moix i Vidiella recolzaren la posició política del secretari general i Soliva i Colomer, la posició liquidadora del Buró Polític. Digué com s'inicià d'aquesta manera una crisi profunda de direcció i, per tant del Partit, agreujada per la conducta sistemàticament provocadora de Soliva. Detallà les incidències difícils d'un document sobre el caràcter de les relacions entre els dos partits, com es plantejà el problema al Tercer Ple del P.C. d'E. les seves incidències i com aquest període semblava que s'havia clos amb la formulació aprovada per tots i feta pel secretari general al míting de Perpinyà, el juliol del 1947.

En arribar a aquest punt de l'informe, escoltat amb enorme atenció, el company Comorera tractà de la qüestió de l'interior, de la caiguda dels 80 companys del Partit a Barcelona, de l'exigència que plantejà d'investigar a fons i amb més -- energia quan es va saber que el company Carrero denunciava -- que la traïció era a França, llarg i dolorós procés que acabà amb l'expulsió de Soliva, proví dictamen d'una Comissió -- investigadora formada per Moix, Colomer i Roman. Aste seguí -- explicà en quines condicions i en quin moment -- i fons-se una autoocrítica molt severa --, va acceptar de formar part i pels seus mèrits personals, del Buró Polític del I.S.U. Afegí -- que després d'un curt període, en el qual semblava que les -- coses es podrien normalitzar i que el bon senty s'imposaria a -- tot, es constituí un nou nucli d'oposició dintre el Secretariat compost dels companys Andriaco, Roman i Margarida Abril -- amb l'ajut tècnic de Colomer, i es plantejà de nou i més a -- fons que mai el problema polític de liquidar el I.S.U.

El company Comorera afirmà que el 17 de juliol del 1949 discutí amb Moix, en l'honorables del qual creia, i li comunicà que la tercera experiència tipus Canals-Soliva havia començat i que calia callar-la immediatament. Li explicà en detall les qüestions i li pregà de renere durés la seva absència per malaltia ben comprensible s'encarregués dels afers -- de cràmbis de la Secretaria General i que convocés una reunió del Secretariat després per tal de discutir i adoptar una -- solució justa al problema polític. Moix ho va acceptar així, però fou confessa i decidí encetar-se en la palera liquidadora. Aleshores és quan començà l'ofensiva pública i la -- reactiva fou denada per "Mundo Obrero" en el seu article dedicat a l'aniversari del I.S.U. en el qual desenvolupava la -- tesi que el problema central del I.S.U. era el racionalisme -- burgès, més fals, per tal com el problema central del nostre -- país, per al partit obrer, per al partit únic de la -- classe obrera de Catalunya és el problema-sindicalista. Haver -- seguit als articles de "Mundo", una deformant la veritat --

històrica sobre el Partit i els altres afirmant que el P.S.U. estava en condicions de donar la batalla al nacionalisme burgès i de guanyar-la. Va seguir el míting de Tolosa, míting conspiratiu en el qual, contra l'opinió del secretari general i del Partit, s'havia de plantejar la integració immediata del P.S.U. al P.C.

Captivant l'interès de tots els oients, el company Comorera declarà que de retorn a París demanà a Moix que suspenguessin el míting, que es reunís el Secretariat estricte per tal de discutir i resoldre el problema polític i per tal que el secretari general pogués presentar les acusacions greus que tenia contra els adjunts Ardiaca, Roman i Abril. Agregà que malgrat els seus repetits esforços, Moix, Vidella i Colomer es negaren a reunir-se, explicà com van fer causa comuna amb els acusats, com comminaren el secretari general a reunir-se amb els "Sis" o amb cap, com se n'anaren a fer el míting liquidacionista de Tolosa.

El company Comorera assabentà els oients de com havia donat compte de la situació als membres del Comitè Central -- companys Valdés i Marlés, als membres del Secretariat de la U.G.T. de Catalunya companys Molinero, Cid i Elisa Uriz, -- als companys Massip, Ferramon i Biosca de "Lluita", i Martorell, responsable de París. Explica amb detall com Martorell, Biosca i Elisa Uriz i, espontàniament, Peydro, es posaren incondicionalment a les seves ordres, per passar a -- les 24 hores incondicionalment a les ordres dels liquida-- dors. Explicà com anà a fer-se càrrec del control de "Lluita", dret indiscutible del secretari general i responsable de la Comissió de Propaganda. Començà com va demanar al company Cid que anés a l'estació a rebre a Moix, Vidella i Colomer i dir-les de part seva que els esperava per discutir i resoldre el problema polític. El company Comorera puntualitzà que va veure separatament als tres i que el darrer -- feu Moix el dia 20 d'agost i que Moix es comprometé a fer un esforç per tal de celebrar la reunió. La resposta fou el segrestament de "Lluita" l'endemà, dia 21, ordenat per impedir que els militants sabessin documentalment que el P.S.U. ha estat Secessió Catalana de la Internacional Comunista. Davant d'aquest veritable cop d'Estat, el secretari general preguntà als companys Molinero i Cid que viuessin l'endemà en casa que dirigents de la U.G.T., per demanar-li alera i a cada de part seva que no anessin més lluny i que es decidissin a discutir i trobar tots junts una solució, gràcies a la qual preguntà també que fos el company Bernadó prop de Vidella. Va dir que després d'una molt llarga entrevista, Moix havia -- conformat als companys Molinero i Cid que compartien la posició política del secretari general, però que no podia acompanyar-los, perquè això significava enfrontar-se amb el Duré polític del P.C. i.e., cosa que no volia fer perquè en definitiva "no era més que un funcionari". Malgrat tot, Moix,

al final de l'entrevista, va dir als companys Molinero i -- Cid que si el secretari general el convocava "per escrit" -- hi acudiria. Assabentat el secretari general, acceptà de -- fer un darrer esforç, a la vegada que trametia a la base -- del Partit, a través de l'aparell, la decisió del 29 d'agost i la circular nº 1. I mentre el secretari general redactava la carta-convocatoria, demanada per Moix, va rebre la -- carta del 2 de setembre en la qual els "Sis", per procura-- ció, el "suspensien" de secretari general i obrien així la -- crisi més greu que el P.S.U. ha sofert. Començà l'ofensiva -- més provocadora, de mentides, de calúmnies i coaccions con-- tra el secretari general i els militants fidels al Partit, l'únic "delicte" dels quals és complir i fer complir la -- llei del Partit.

Resumint aquesta part del procés de liquidació del Partit, el secretari general afirmà que Moix havia d'ésser conside-- rat com el principal responsable de la crisi, cosa que nin-- gú no pot oblidar, car quan secretari general el posà da-- -- vant el dilema de no deshonrar-se, d'ésser fidel als princi-- pis marxistes-leninistes, d'ésser conseqüent amb la conde-- ta política que havia tingut, de no mentir més al Partit, -- de no enganyar més al Partit, Moix preferí, per raons de co-- meditat i carrerisme, el camí del deshonor.

En adonar-se el company Comorera de la voluntat infrangible de liquidar el Partit, palésala les del primer moment de -- l'actual crisi, s'adreçà, el 3 de setembre, a un partit -- l'autoritat del qual és per a tots indiscutible, demanant -- que convocés el Buró Polític del P.S.U. d'Í. i el secretari -- general del P.S.U. per tal de discutir a fons i resoldre -- d'una vegada el problema capital del nostre Partit, afir-- mant que per la seva part acceptava per endavant les conde-- sions de la discussió. En publicar-se la ignominiosa "de-- claració" de l'Ex-Secretaria, venim a veure el Partit i calú-- nies, caricatures sagnants del Partit, el company Comorera -- s'adreçà novament al mateix Partit per exigir una investig-- ció implacable de la seva vida política, personal i fami-- liar. Tot s'ha fet per impedir la discussió i la investi-- gació. Per què no es vol discutir? Per què no es vol la inves-- tigació? No serà perquè la discussió descobriria veritats que no volen admetre? La que es vol realitzar una investi-- gació sobre la seva vida, no seria investigada altres vides i és, precisament, així el que no es vol?

El secretari general explícitament el havia demanat i manté aquesta posició de fermeza, de fidelitat als principis, d'acord amb les ensenyances de Lenin i Stalin. El que se -- l'ha acusat d'especularif política amb el P.S.U. Comorera di-- gué, i les seves paraules causaran una gran impressió. Si posat davant del dilema de liquidar el Partit, el secretari

lo, m'hagués decidit per la liquidació, actitud de comoditat no seria avui un gran dirigent dels pobles hispànics i de la causa obrera internacional, un dirigent clarividenc i el més volgut... però deshonrat? Aquest no és el camí dels comunistes. Aleshores el secretari general analitzà a fons el que significa la liquidació del Partit per a la classe obrera -- dels pobles hispànics, per a la lluita actual contra el franco-falangisme i els imperialistes provocadors de guerra, per al P.C. d'E. i el moviment obrer internacional, per al camp antiimperialista, de la pau, del socialisme.

A continuació recollí algunes de les "acusacions" i explicà en detall la història financera del Partit, en que consistia i en què s'empria la reserva del Partit. En analitzar els -- "arguments" que es donen, demostrà que, efectivament, el problema és de liquidació o de no liquidació del Partit. Demostrà, també, analitzant les "tesis" aparegudes a "Lluita", -- que no es tracta de dos partits, sinó que es tracta d'un P. S.U. dirigit pel seu Comitè Executiu provisional, fidel als principis, a les crides, als acords i a la llei del Partit, i d'un grup que de fet ha esdevingut ja la Secció catalana -- del P.C. d'E., per bé que, per raons tàctiques i d'enganyifa manté encara les inicials.

En la part final ja de la seva emocionant i honrada intervenció, el company Comorera plantejà la qüestió nacional i acabà afirmant que mitjançant la crítica d'un patriotisme -- conscient, negació del nacionalisme, i d'un internacionalisme proletari conscient, negació del cosmopolitisme, el Partit prendrà en les seves mans la bandera nacional de Catalunya, dirigirà el sentiment nacional dels catalans i el posarà al servei de la Revolució espanyola.

Les darreres paraules del secretari general del P.S.U. foren rebudes amb una incalculable salva d'aplaudiments de tots -- els assistents posats sempre.

El company Comorera contesà, abans d'acabar l'acte, totes -- les preguntes que van voler fer-li una sèrie de companys per -- tal d'acabar alguns conceptes d'una intervenció que constituirà un material preciós en mans dels nostres militants.

FINAL DE LA SEGONA PART DE L'ASSEMBLEA DEL SENA I CONTINUACIÓ DE L'INFORME DEL SECRETARI GENERAL DEL P.S.U., COMPANYY JOAN COMORERA

Bulletin Bimensuel du P.S.U. de C., nº 8, 15 d'abril del -- 1950

En un ambient de veritable interès per les coses i la vida del Partit, amb ganes de discutir a fons tots els problemes lligats a l'aplicació de la línia del Partit i a tornar-li l'organització de partit independent de la classe obrera catalana, els dies 1 i 2 d'aquest mes continuà l'assemblea de militants del Sena. En el curs de les dues primeres sessions tots els companys que hi van assistir o van fer ús de la paraula van donar mostres d'un entusiasme i d'una fermesa que són penyora segura d'una recuperació del Partit que esmicolarà a no tardar les maniobres i els afectes d'una conspiració que ha perdut ostensiblement tota la seva base "teòrica" amb la qual pretenia fer passar el seu contrarevolucionari contraban.

Aquest entusiasme va pujar encara de grau i de to quan a la sessió de la tarda del dia 4, el secretari general del P.S.U. de C., company Joan Comorera, va continuar la seva intervenció del dia 5 de març davant una sala plena de més de -- 150 militants, profundament emocionats per la tallant, honrada i precisa oració del dirigent que, amb una conseqüència exemplar, amb un domini dels temes que tractava no gens comuns, fan d'ell un gran dirigent de la classe obrera i -- del poble de Catalunya, a despit d'una campanya barroera i caníbal muntada amb un esperit lerrouxista que molts creien definitivament liquidat en la història política i social de casa nostra.

Segona part de l'informe del company Comorera

El company Comorera va començar recordant el caràcter i -- l'objectiu de la primera part del seu informe, pronunciat -- el dia 5 de març d'enguany: Va dir que calia situar el nostre problema a Catalunya mateix per tal de poder copsar justament el seu abast i el perquè hem de defensar i mantenir amb intransigència, sense hipocresies ni deformacions lerrouxistes, el nostre Partit, el P.S.U. de C.

Per comprendre la Catalunya d'avui i tenir una idea clara -- de la perspectiva propera, cal analitzar les classes i els estaments i la força real del franco-falangisme a la nostra terra.

Llavors el company Comorera entrà tot seguit a estudiar a -- fons aquest tema en mig del cada cop més creixent interès -- dels assistents a l'acte, els quals van subratllar els prin

cipals passatges del discurs amb xardorosos i interminables aplaudiments.

En primer terme, va parlar de la classe obrera. S'han produït en ella, -va dir-, grans canvis. No és la classe -- obrera del 19 de juliol, de la guerra. L'avantguarda revolucionària, les desenes de milers de quadres polítics, sindicals, cooperatius que la dirigien, que tenien encesa sempre la seva combativitat tradicional, ha estat sacrificada en els combats de la guerra, la feroç repressió del règim i l'exili. Desenes de milers de pagesos pobres i analfabets, provinents de les zones més miserioses i endarrerides d'Espanya, han omplert aquest immens buit produït per la guerra i la repressió. Desenes de milers d'"ex-combatientes", joventut desclassada i corrumpada per la vida militar franquista, han estat traslladats a les fàbriques i serveis públics de Catalunya, enquadrats pels "jerarques" falangistes i amb l'objectiu de tenir en la classe obrera una base pròpia de penetració i d'esquirolatge. En aquests onze anys, una nova generació, sense cultura política ni possibilitats de tenir-la, sense cultura sindical ni possibilitats de fer se-la, sense qualificació professional ni possibilitat d'adquirir-la, s'ha incorporat al treball i constitueix avui almenys un terç de la classe obrera. La prolongada crisi econòmica i la ignominiosa explotació que contrasten i anul·len la demagògia social del règim han obligat els nostres obrers a practicar el mercat negre, a exercir treballs diversos que els agoten, a desarticular la vida familiar, a malviure d'expedients que els repugnen i, massa sovint, -- fent de captaires. Tot aquest conjunt de factors han tingut conseqüències negatives i positives que hem de tenir presents si volem de debó dirigir i unir la classe obrera. S'ha afeblit la consciència de classe, ha augmentat la zona "lumpen". En canvi, la "teoria" nacional-sindicalista no ha penetrat en la massa obrera i l'odi al règim feixista, de misèria i terror és profund i general.

Com és avui el camp català? És Catalunya un país de latifundis, semblant a Andalusia, com han pretès "demostrar" -- per justificar llur lerrouxisme els membres cooptats de -- l'ex-Secretariat? Després de desfer aquesta estupidesa de servitud, el company Comorera afirmà que l'estructura agrària del nostre país ha sofert pocs canvis. Existeixen alguns latifundis i restes de propietat senyorial, com excepció. Existeix el terratinent paràsit que no treballa la terra, que viu a ciutat i cobra la renda. Existeix el propietari major que treballa personalment o familiarment la millor terra i arrenda la resta. Existeix el propietari que té terra suficient per a mantenir el nucli familiar. Existeix el petit propietari que per completar el pressupost familiar fa jornals o arrenda petits lots. I entre aquests,

i convivint amb ells, tenim la gran massa d'arrendataris, - de subarrendataris, de rabassaires, mitgers i masovers sense terra en propietat i en lluita secular per obtenir-la. I en les zones de conreu intensiu es concentren els jornalers tipus mixt de jornalier i peó industrial. L'estructura econòmica del nostre camp subsisteix, amb la diferència, però, que els Sindicats no són administrats per la pagesia, sinó pels estraperlistes de Falange o els vells cacics ressucitats. La separació en els pobles, el clàssic els de "dalt" i els de "baix", es manté malgrat els esforços del règim -- per sotmetre els de "baix" a la tirania dels de "dalt". La política expoliadora del règim, política de taxes i requises de cupus i multes, de prohibició de mercat lliure, de persecució i venjança, de pagament obligatori als propietaris de rendes que els pagesos havien deixat de pagar per manament de la llei de la Generalitat, l'opressió nacional, ens permeten afirmar que la pagesia catalana odia a mort el règim franco-falangista. El fet nou, anomenat de "reserves", intent del règim d'imposar l'explotació capitalista al camp, podria tenir profundes repercussions si l'actual règim no fos anihilat aviat.

La menestralia i la petita burgesia, estaments d'una importància enorme, en la vida econòmica i política de Catalunya no han estat guanyades pel règim. No ha esdevingut la base social de Franco, com va ocórrer a Itàlia i a Alemanya en els períodes de la pressa del Poder i la consolidació d'aquest Poder per Mussolini i Hitler. L'accelerada concentració financera ha tingut greus conseqüències en el si dels dos estaments. La menestralia, més empobrida que mai, ha accentuat el seu caràcter semiproletari. La petita burgesia estament no homogeni, que va del petit comerciant i petit industrial semiproletari al petit comerciant i al petit industrial que es confon amb el sector inferior de la mitjana burgesia, sofreix en profunditat la insoluble crisi econòmica del règim i el progressiu domini del capital financer. Els dos estaments són majors en nombre i menors en poder -- econòmic. Són majors en nombre, perquè la manca de treball els salaris insuficients, l'empobriment del camp accentuen una tendència tradicional a cercar l'"emancipació", i la -- "solució", obrint una botigueta de barri o un talleret de porteria. Són menors en poder econòmic, perquè la crisi -- amuntega les liquidacions judicials, les fallides, perquè -- menestrals i petit-burgesos esdevenen cada vegada més simples tècnics o gerents del capital financer. Ultra això, - la llagosta franco-falangista els rosega, els martiritza, - els obliga a malviure de trapes i d'estraperlo, de desho-- nestament. La reacció política dels dos estaments que, per llur naturalesa, podien haver estat una força social del règim, és catalana i republicana. La característica de la seva acció combatent o capituladora dependrà de la classe que

dirigeixi efectivament la lluita contra el règim.

La burgesia, en aquest darrer període, ha accentuat les seves contradiccions internes. Els grans capitalistes han admès la liquidació de la banca catalana per compartir amb els financers bascos i els financers falangistes concentrats a Madrid l'explotació econòmica dels pobles hispanos. S'ha format un poderós nucli de burgesia falangista, els nou-rics, fills i -aprofitadors del règim i l'esdevenidor dels quals depén indisolublement de l'estabilitat del règim. La gran munió de burgesos catalans, els components del que en podríem dir la burgesia nacional, es defensa com pot i sovint malament de l'escanyament financer i la competència deslleial d'una burgesia falangista afavorida en el repartiment de matèries primeres i de força elèctrica, pel control de preus i de producció i de divises, pels "jerarcas" sindicals, administradors de la demagogia social del règim. L'odi de la burgesia nacional contra aquests dos enemics és fefaent i inevitable. Amb l'excepció del nucli falangista, la burgesia catalana no és incondicional del règim de Franco i Falange. Seria, però, un error -- creure que la burgesia catalana, irritada per les contradiccions, es llançarà esmaperduda a la lluita contra el règim. Per sortir i salvar-se de la crisi econòmica cobeja altra "solució" que la popular.

No podríem comprendre en tot el seu abast la característica -- de les lluites actuals de l'oposició i contradiccions de classes i estaments, d'un estat d'opinió nacional contrari al règim franco-falangista, si no ens plantegegéssim l'acció i la -- conducta de l'Església catòlica. L'Església no lliga mai incondicionalment la seva vida a la vida de cap règim, en les -- moltes variants i matisacions del món capitalista. I sempre hem vist que, tot i recolzant un règim terrorista, subscriu -- accions d'assegurança d'un avenir distint. Així a Catalunya, l'Església catòlica apareix oposada el règim. Enarbora la -- bandera nacional i capitalitza i pretèn dirigir sola el vast i violent ressorgiment nacional dels catalans. Fidel a la -- pròpia tradició, l'Església catòlica té cura, en primer terme i per damunt de tot, dels infants i de la joventut. La joventut "catòlica" és "enemiga" del "Frente de Juventudes", el -- qual no ha tingut mai tampoc saba pròpia Catalunya. Com els "Pomells de Joventut" en temps de Primo de Rivera, les "Joventuts Catòliques" d'avui són el refugi del jovent que d'una manera o altra vol palesar l'odi al règim franco-falangista i -- l'amor a Catalunya. En l'explotació del sentiment nacional, l'Església catòlica troba la millor pòlissa d'assegurances -- d'un demà incert i, per consegüent, lluitarà per no deixar-se prendre aquesta bandera per impedir que el sentiment nacional serveixi la causa de la Revolució democràtica. Només la classe obrera podrà posar fi a tan perillosa especulació i posar al nu la veritable fesomia d'un Poder "espiritual" que ha tin

gut i té com línia permanent sostenir el règim o si, la necessitat obliga, conjuminar qualsevol canvi de façana.

En aquest quadre general, el company Comorera situà als estats d'opinió existents i que aniran diferenciant-se en la mesura que s'acostarà o es previngui la crisi del règim. En primer terme, analitzà els corrents d'opinió i d'acció tradicionals. L'anarco-sindicalisme, que podrà reviscolar gràcies a l'augment comprovat del nucli "lumpen" de la classe obrera a les enteses previsibles amb els "jerarcas" sindicalistes que sobrevisquin, a l'ajut que, com de costum, li donarà l'a la més demagògica de la burgesia. El nacionalisme, que resorgirà més potent que mai, més agressiu que mai, i que es manifestarà en les formes clàssiques d'un anticastellanisme furient i contrarevolucionari, si la classe obrera, des d'ara, no pren en les seves mans la bandera nacional. Els dos elements no poden ésser separats de l'acció i la conducta -- d'una burgesia que no podrà deixar d'ésser fidel a la seva història. La burgesia catalana va desfermar i va traïr el profund moviment nacional de Solidaritat Catalana. La burgesia catalana va conspirar amb Primo de Rivera i va ésser la principal força de Berenguer. La burgesia catalana va ésser el darrer "soldat" d'Alfons XIII. La burgesia catalana va organitzar la "isidrada" contra Catalunya i participà en la liquidació de la Generalitat, decretada pels filo-feixistes Lerroux i Gil Robles. La burgesia catalana va conspirar amb els generals traïdors i col.laborà amb Frnaco al llarg de tota la guerra i ha col.laborat i col.labora encara amb el règim terrorista de Franco i Falange. I la burgesia catalana ha actuat sempre així i ha especulat amb les idees i els sentiments nacionals i espanyols, guiada únicament per la idea fixa de dirigir o de participar substancialment en la direcció econòmica de l'Estat espanyol. Seria, però, un groller error creure que la burgesia catalana s'ha lligat incondicionalment al règim franco-falangista. Com l'Església catòlica la burgesia catalana ha tingut cura de matissar, de diferenciar-se, d'oposar-se a les "teories" oficials autàrtiques i nacional-sindicalistes del règim, a l' "excessiva febre" hitleriana del règim. Seria també, però, un error creure que la burgesia catalana pot esdevenir una força de xoc contra Franco i Falange i pel restabliment de la República. Fidel a si mateixa i esperonada pels monopolistes britànics que gaudeixen encara en el seu si de més influència que els nord-americans, la burgesia catalana és i serà el principal suport del fet consumat, del canvi de façana, tot i sostenint Franco, mentre la "solució" no hagi madurat. I per a dur a bon fi aquesta política reaccionària, la burgesia catalana, com de costum, tractarà de mobilitzar l'anarco-sindicalisme i el nacionalisme.

Un fet nou, però, s'ha produït a casa nostra, de transcendència innegable. I aquest fet nou som nosaltres. Per primera vegada, en un país de tradició anarco-sindicalista i nacionalista, el marxisme-leninisme ha penetrat profundament en el si de la classe obrera, de la pagesia, en nuclis importants d'intellectuals, menestrals i petit-burgesos. Aquest fet - nou és fill de la guerra i de la clarividència i del coratge de tot els que crearem el P.S.U. de C., el partit marxista-leninista-stalinista, el partit únic de la classe obrera de Catalunya.

Analitzant extensament aquest problema, el company Comorera afirmà que aquest fet nou, que aquest nou element és determinant en la situació d'avui i en la perspectiva propera. La guerra i els inacabables anys de terror que l'ha succeït és la tragèdia més sagnant i més revolucionària de les sofertes per Catalunya. Es vulgui o no, agradi o no, la guerra, el terror i l'experiència feta en ambdues etapes tanca un capítol de la nostra història i n'obre un altre absolutament diferent, que té com fons i línia exteriors en reforçament del fons i línia interiors la segona guerra mundial, la victòria militar total de la Unió Soviètica, la formació de les democràcies populars i recentment la victòria del poble xinès. Alliberant-se de la tradició, una immensa massa catalana no es sentirà ja mai més satisfeta amb les velles formulacions, amb les velles ideologies, aspira i aspirarà cada vegada amb més força a una vida nova, a noves ideologies més conformes als antagonismes internacionals presents, a un tipus de vida superior als coneguts i de vigoria tal que faci impossible - el retorn de la sinistra reacció espanyola. Aquesta enorme massa catalana té en el seu si un nucli que la pot aglutinar les desenes de milers de militants del P.S.U. de C. residents a Catalunya i la gran quantitat de simpatitzants que es movia entorn del Partit en el curs de la guerra. Quina és la cohesió d'aquest nucli poderós de militants i de simpatitzants? Quina és la solidesa de les arrels que vàrem deixar, la vitalitat de la ideologia marxista-leninista, de la línia de la unitat integral de la classe obrera que en els anys de la guerra foren assimilades per la massa i esdevingueren una força material?

Resoldre aquests interrogants abans de la crisi del règim i no després serà la victòria de la classe obrera, dels treballadors de Catalunya.

Si sabem treballar -continua dient el nostre secretari general-, el nostre Partit recollirà totes les ànsies de la classe obrera, totes les inquietuds de progrés i de renovació -- dels catalans, serà el veritable partit dirigent nacional de Catalunya. I seva força serà tan incontrastable que amb relativa facilitat podrà neutralitzar la viscolada momentània

dels faistes, liquidar les especulacions trotsquistes o tii--
tistes de la burgesia, crear la Central Sindical única, diri--
gir i unir la pagesia i aliar-la a la classe obrera, incorpo--
rar a la Revolució els intel.lectuals, els menestrals i pe--
tits-burgesos progressius, resoldrà la qüestió nacional en --
la convivència fraternal de les Repúbliques hispàniques fede--
rades.

Si no sabem treballar forjarem amb la nostra monumental estu--
pidesa un partit social-demòcrata reaccionari, nacionalista;
una C.N.T. forta i controlada pels faistes i a través d'ells
pels imperialistes, una pagesia desorientada i condemnada a
esdevenir una dependència de la burgesia directament o mit--
jantçant un partit polític propi i en aparença, independent --
un moviment nacional històric, anti-castellà, tal com l'han
volgut sempre la burgesia catalana i les castes i la burgesia
espanyoles, tal com ha estat sempre quan els pagesos, els in--
tel.lectuals, els menestrals i petit-burgeaos no foren diri--
gits per la classe obrera. Nosaltres seríem una secta major
o menor, cridanera i impotent, provinciana i cosmopolita, ex--
tranya als grans corrents ideològics i sentimentals del país
que disputaria una influència precària als social-demòcrates
indígenes o espanyols, damunt una U.G.T. esquifida i que no
podria actuar "sin permiso de la autoridad competente". Si
no sabem treballar -prosseguí el company Comorera- tornarem
a l'esmicolament de la classe obrera, serà un recomençament,
serà la burgesia dirigent altra vegada la nació, serà, per --
consegüent, una cojuntura històrica perduda. Perspectiva --
gravíssima, car l'experiència demostra que una batalla perdu--
da a Catalunya és batalla perduda per a Espanya.

La solució, doncs, de la crisi històrica està en les nostres
mans. I és per això que ja fa anys que el nostre secretari
general va dir que "Catalunya serà el que sigui el P.S.U."
I a continuació, el company Comorera entrà a fons en el vast
problema del Partit i del seu treball.

Tenim una línia permanent: realitzar la unitat nacional com--
batent dels catalans, la unitat combatent dels pobles hispà--
nics, la unitat de línia i d'acció amb el Partit Comunista --
d'Espanya. Què hem de fer? Com hem de treballar?

Cal, en primer terme, comprendre que la línia dels dos camps
plantejada pel company Jdànov en la Conferència fundacional
de l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers,
no és paral.lela als Pirineus, com s'ha cregut i es torna a
creure, sinó que passa també per Espanya, que l'amara irre--
meiablement. Hi ha el camp antiimperialista i democràtic, --
de la pau i del socialisme, dirigit per la Unió Soviètica.
Hi ha el camp imperialista, neofeixista i provocador de guer--
ra, dirigit principalment pels imperialistes nordamericans.

Pertanyen al camp antiimperialista la Unió Soviètica, les democràcies populars europees, la República democràtica d'Alemanya, les democràcies populars d'Àsia: Mongòlia, Corea i Xina, les enormes masses en lluita armada asiàtiques i oceàniques, la classe obrera, els demòcrates i els patriotes que combaten en els països encara sotmesos al jou capitalista. Pertanyen al camp imperialista els països capitalistes en descomposició i el sostenen i alimenten els monopolistes i les burgesies cosmopolites i els serveixen els renegats social-demòcrates, els Tito, els Quisling que venen la pàtria als imperialistes que aspiren a la dominació mundial, les jerarquies i els servidors assalariats d'ancestrals prejudicis religiosos. L'objectiu fonamental del camp antiimperialista és assegurar a la humanitat una pau durable. L'objectiu fonamental del camp imperialista és enfonsar la humanitat en l'infern de la guerra atòmica, perquè, impotent de vèncer la crisi que se l'enduu, el règim capitalista no troba altra "solució".

Això vol dir que hem de realitzar la unitat en un període molt complex, d'agudització de la lluita de classes, de polarització d'opinions, de la preparació de guerra i de neofeixisme, en les condicions del franquisme i de la successió que volen donar al règim franco-falangista.

Això vol dir que per reeixir hem d'ésser més fidels que mai a una política de principis, de confiança absoluta en la Unió Soviètica, de pertinença incommovible al camp antiimperialista.

La unitat l'hem de realitzar entorn d'un programa. Si la dificultat fos únicament d'aquest ordre, aviat podríem arribar a una conclusió, entorn d'una taula. Per bé que essencial, el programa no és la qüestió primera. Qui ha de dirigir la unitat combatent dels catalans? Heu-vos ací el problema major, car la direcció no es pacta, es guanya.

Només dues classes poden dirigir la unitat i la classe burgesa, directament o valent-se del partit polític de la petita burgesia i la classe obrera, per mitjà del seu partit únic. Si la unitat és dirigida per la burgesia servirà la política del fet consumat, del canvi de raçana. Si la unitat és dirigida per la petita burgesia el resultat seria el mateix, car ja sabem que la petita burgesia, en moments de crisi històrica, fuig de la classe obrera i es lliura a la burgesia. Si la unitat és dirigida per la classe obrera Franco i Falange seran anorreats, els imperialistes exteriors seran esbandits i els interiors suprimits, la República serà proclamada, la Revolució democràtica espanyola avançarà vers el socialisme i els problemes nacionals hispànics es resoldran definitivament. Aquesta direcció de la unitat cal, però, repetir, --

guanyar-la.

Per assolir la direcció de la unitat, el Partit de la classe obrera ha de realitzar dos objectius: dirigir i unir la classe obrera, dirigir efectivament la lluita nacional.

Per realitzar aquests dos objectius, el Partit de la classe obrera ha de tenir presents les seves possibilitats i les seves limitacions. Què vol dir això? Hem de pretendre, com s'ha pretès, que la unitat compregui totes les classes i estaments? O vol dir que no podem servir dos senyors? Que hem d'optar? Nosaltres podem i hem de dirigir i unir tota la classe obrera. Nosaltres no podem i no hem de pretendre dirigir i unir tota la pagesia, tots els intel·lectuals, tots els menestrals i petits-burgesos, tots els burgesos, car per guanyar tots aquests elements hauríem de deixar d'és ser marxistes-leninistes, abandonar l'objectiu fonamental, el que ha de passar per damunt de qualsevol altre i en qualsevol situació: dirigir i unir la classe obrera.

En el projecte de programa que actualment els militants discuteixen, el Partit forja l'instrument que li permetrà dirigir la unitat nacional combatent dels catalans. Podrà dirigir i unir la classe obrera, perquè proposa la liquidació del capital monopolista, perquè la transforma en classe dirigent de la nació. Podrà dirigir i unir la pagesia pobra i mitjana i aliar-la a la classe obrera, perquè garanteix l'execució ràpida i decisiva de la Revolució agrària. Podrà dirigir i aliar a la classe obrera el conjunt de la menestralia i de la petita burgesia pobra i mitjana, perquè volem alliberar-la de l'enemic que les escanya i arruïna: el capital monopolista. Podrem guanyar forts nuclis d'intel·lectuals i no pocs elements personals de la pagesia rica, de la petita burgesia rica i de la burgesia mitjana o nacional, perquè personalment no són insensibles al contingut democràtic i republicà del programa, a la lluita per la independència i sobirania d'Espanya, per impedir que Espanya sigui camp de batalla dels imperialistes en la tercera guerra mundial que preparen. I podrem guanyar amb més solidesa i, principalment, la pagesia, la menestralia, la petita burgesia pobra i mitjana i els intel·lectuals progressius, perquè interpretem d'una manera justa el sentiment nacional, perquè som l'única força capaç de resoldre de manera justa i definitiva el problema nacional.

Així és com, pas a pas, el partit de la classe obrera forjarà la unitat combatent dels catalans.

Així és com, pas a pas, el partit de la classe obrera dirigirà la lluita nacional dels catalans.

El company Comorera va passar en aquest punt del seu parlament de les qüestions generals a les realitats concretes de la lluita.

Es un fet comprovat l'antifranquisme profund del nostre poble. Es un fet comprovat que la resistència i la lluita activa no corresponen a la intensitat del seu odi al règim -- franco-falangista. Com ens podem explicar una tan anòmala contradicció? Es clar que no és fàcil ni planer lluitar activament contra un règim feixista, contra els mètodes gestapistes, agreujats pel pòsit inquisitorial espanyol. Contra els deixebles de Hitler i de Torquemada. Es clar que el -- nostre poble està sotmés a influències contràries, interiors i exteriors, amb predomini fins ara de l'atentista o de resistència passiva, a l'espera espectant de "solucions" més o menys miraculoses. Ha d'ésser, però clar que la raó més profunda està en nosaltres mateixos, car no hem sabut dinamitzar l'odi popular, no hem sabut organitzar el Partit, i, per consegüent, la lluita. I no ens ha de fer por sotmetre'ns a una autocrítica severa i revisar a fons mètodes i concepcions.

El primer error que hem d'admetre i enterrar definitivament és el de considerar que un aparell és el partit. L'aparell és absolutament necessari i l'hem de reforçar amb els millors quadres militants. Però si no canviem la concepció del Partit condemnarem l'aparell a la impotència, a un tràgic isolament, a la liquidació periòdica.

Hem de tenir, doncs, una concepció nacional del Partit, hem de voler que el Partit estigui present a les fàbriques i -- als nobles, arreu de Catalunya, que la línia del Partit penetri en totes les organitzacions de masses i en tots els - ambients populars, sense rigideses ni mentalitat catastròfica, i determini accions de tota mena i no menyspreant les - que en aparença siguin insignificants. La suma de les accions menors i majors ens donarà la lluita nacional. La incorporació metòdica de la massa a la lluita activa multiforme ens donarà la unitat nacional combatent. I en la mesura que liquidem la contradicció existent entre odi i acció -- l'aparell serà protegit i fecund, el Partit serà present en el pensament i en l'activitat dels catalans, esdevindrà el dirigent de la lluita nacional, el Partit de l'alliberament social i nacional.

Quin partit, però? -preguntà llavors el company Comorera. I va contestar amb força que hem d'organitzar un partit absolutament fidel als principis, un partit que practiqui infrangiblement una política de principis. En el nostre cas, en conjunt insuperable dels principis marxistes-leninistes, en tenim dos de normatius: el principi de la unitat de la -

classe obrera i el principi de la qüestió nacional, indisoluble del problema general de la Revolució proletària.

La comprensió exacta dels dos principis normatius i llur aplicació conseqüent exigeixen la liquidació de tots els complexos que han frenat, deformat i, en molts casos, esterilitzat, l'organització i l'activitat del Partit: els complexos d'inferioritat, de sotmetiment, de provincianisme, de cosmopolitisme. Per què hem d'acceptar el clàssic llençatge "los catalanes debeis hacer esto i lo de más allá" o bé "¡Cuidado, catalanes, con vuestro nacionalismo!". etc. etc.? Per què hem d'estar sempre en la posició pidolaire dels menors d'edat, de germans cabalers que no poden alliberar-se de l'hereu, per què no hem d'exigir que es digui "debemos" i no pas "debeis", "nuestros nacionalismos" i no "vuestro nacionalismo"? Quan ens donarem compte i quan valorarem com és degut que som el partit de la major concentració obrera dels pobles hispànics, que són el partit de la classe obrera més combativa dels pobles hispànics? --- Aquesta formulació no ens ha de portar, però a extrems de vanitat o d'orgull, car això seria sortir del complex d'inferioritat per caure en el de superioritat, tant o més nociu que l'altre. Aquesta formulació ha de crear en nosaltres un concepte d'igualtat fraternal entre partits germans, entre comunistes, ha d'arrelar en nosaltres la idea que només així assolirem la veritable unitat de línia i d'acció amb el Partit Comunista d'Espanya.

I això ens obliga també a liquidar definitivament una altra habitud negativa i fruit podrit del complex d'inferioritat: tenir en compte, en fer un plantejament, una afirmació, una línia política, no els principis, sinó el "que diran". Si parlem així o axà, no ens diran nacionalistes? Si mantenim una actitud de fermesa ideològica i orgànica, no ens diran que lluitem contra el Partit Comunista d'Espanya? Hem de tenir en compte únicament els principis. El nostre mestre Marx ens ha dit que no hem de "trafiquejar" amb els principis. El nostre mestre Lenin ens ha dit que quan els interessos aparents o momentanis del Partit, encara que siguin sostinguts per la majoria o el Partit en el seu conjunt, s'oposin als "interessos fonamentals del proletariat", el bolxevic ha de lluitar contra resoludament, car per damunt de tot ha d'ésser fidel a una "política de principis". El nostre mestre Stalin ens ha dit que quan un bolxevic té raó i les seves paraules i els seus actes van d'acord amb les idees, les decisions, les directrius del Partit, res ni ningú no ha de fer-li abandonar el camí just.

Diem que són el partit únic de la classe obrera de Catalunya. Es just? Dimitrov, en el setè Congrés de la Interna

cional Comunista, va dir que la unió de comunistes i socialistes seria el Partit Únic del Proletariat. Car un Partit que no sigui almenys marxista serà obrerista, esquerrista, però mai un partit de la classe obrera. A Catalunya, els socialistes i els comunistes ens vàrem unir, vàrem crear el P.S.U. de C. Som, per consegüent, el partit únic de la classe obrera de Catalunya. La nostra afirmació és justa i l'hem de mantenir.

Diem que som un partit que té la missió històrica de consolidar la unitat política amb la unitat sindical, val a dir, de realitzar la unitat integral de la classe obrera: un partit únic, una Central sindical única. Es just? El Setè -- Congrés de la Internacional Comunista va aprovar la directriu, obligatòria per a tots els comunistes, de lluitar infatigablement pel Partit Únic i la Central Sindical Única, per la unitat integral de la classe obrera. El juny del -- 1939, la Internacional Comunista acceptà el P.S.U. de C. -- com a Secció catalana, en contradicció dels propis Estatuts per ésser la primera realització en el món capitalista del partit únic de la classe obrera. El novembre del 1949, -- l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers ha dit que és deure primordial dels comunistes lluitar pel Partit Únic, per la Central sindical única, per l'organització pagesa única, pel moviment cooperatiu únic, per les organitzacions de les dones i dels joves democràtiques úniques. La nostra afirmació és justa i l'hem de mantenir.

Diem que som un partit nacional. Es just? Si no som nacionals, seriem un partit regional o provincià i negariem, per consegüent, que Catalunya és una nació. Negant l'evidència, rebutjariem el principi leninista-stalinista segons el qual el problema nacional i colonial és part indissoluble del problema general de la Revolució proletària. Negant -- l'evidència, no seriem fidels a una política de principis, car el partit únic obrer d'una nació ha d'ésser necessàriament nacional. La nostra afirmació és justa i l'hem de mantenir.

Diem que som un partit independent. Es just? El 23 de juliol del 1936, vàrem crear un partit únic, independent, i -- adherit directament i no a través de ningú, a la Internacional Comunista. El juliol del 1937, la Primera Conferència Nacional del Partit va ratificar el seu caràcter independent i l'adhesió directa i no a través de ningú a la Internacional Comunista. El juny del 1939, en representació del Comitè Executiu, vaig demanar que el P.S.U. fos admès com -- Secció Catalana de la Internacional Comunista, en presència del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya i la Internacional no va aprovar, honorant, com mai no ho havia estat la classe obrera de Catalunya. La Internacional Comunista

va consagrar el caràcter independent del nostre Partit. D'aleshores ençà, l'únic que té el dret de prendre decisions, és a dir el Partit Socialista Unificat de Catalunya, no ha decidit ni de prop ni de lluny, canviar el seu caràcter de partit únic i independent de la classe obrera del nostre país. La nostra afirmació és justa i l'hem de mantenir.

Diem que el P.S.U. de C. té com perspectiva formar part orgànicament del Partit únic marxista-leninista-stalinista dels pobles hispànics. És just? Això vol dir que el Partit Comunista d'Espanya té el deure ineludible d'unir Comunistes i socialistes en el si d'un partit unificat sobre la base del marxisme-leninisme. Certament, la tasca no és fàcil. No va ésser fàcil. No va ésser fàcil per a nosaltres tampoc i mantenir el P.S.U. de C. ens ha costat molta sang, moltes vides i ens consta ara sofrir el salvatgisme, sense parió, d'un letrouisme ressucitat i virulent. Si nosaltres liquidéssim el P.S.U. de C. per la sola raó d'afalagar el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya ajudaria a crear el partit únic espanyol, premissa obligada per anar a la formació del Partit Únic marxista-leninista-stalinista dels pobles hispànics? O bé la fariem potser impossible en donar crèdit a la versió enemiga segons la qual els comunistes espanyols no volen la unitat amb els socialistes, sinó absorvir-los o liquidar-los? Cal aprendre les experiències que estem vivint. La primera cosa que els obrers de la zona oriental d'Alemanya, alliberada per l'Exèrcit Soviètic feren, va ésser el Partit Socialista Unificat d'Alemanya. El pas decisiu per a consolidar les democràcies populars i assegurar la marxa vers el socialisme ha estat la unió de comunistes i de socialistes - la formació dels partits únics comunistes i obrers. Està, doncs, en l'ordre del dia de la Història, la formació dels partits únics sobre la base del marxisme-leninisme. I aquest ordre del dia no serà executat a Espanya si comencéssim per anihilar el partit únic que ja tenim: el P.S.U. de C. Manténgues-nos el P.S.U. de C., sense enganys ni disfresses, sense mentides ni hipocresies, tal com ell és, per la voluntat dels militants i de la Internacional Comunista, donarem el millor ajut als companys del Partit Comunista d'Espanya en la tasca que han d'emprendre, alliberats de tot orgull i supèrbia, de crear el Partit Únic marxista-leninista-stalinista d'Espanya. Estem d'acord amb els principis quan afirmem que el Buró Polític ha de deixar tranquil el P.S.U. de C., per tal de concentrar tota la seva força, tot el seu poder, per a resoldre els greus problemes que se li plantegen allí, en el país. Car ja sabem que hi ha sumes que resten i ajuts que maten. La nostra afirmació és justa i l'hem de mantenir.

Així és com serem fidels al principi normatiu d'unitat de la classe obrera.

A continuació, el company Comorera estudià la qüestió nacional i esclari d'una vegada per totes, que en parlar dels catalans ens referim sempre als treballadors que viuen a Catalunya, hi hagin nascut o no hi hagin nascut.

Catalunya és una nació? La definició que Stalin ha fet de la nació és la nostra, Catalunya reuneix tots els elements que, segons Stalin, són necessaris per a ésser una nació. Catalunya és, doncs, una nació. Tanmateix aquesta és la concepció oficial i pública del P.S.U. de C. i del P.C. d'E. com va ésser-ho, en el seu temps, de la Internacional Comunista.

Catalunya és una nació oprimida? Nosaltres diem que sí, malgrat que, massa sovint, se'n faci ironia. Fa més de dos segles que els catalans se'ns nega el dret d'aprendre i de parlar lliurement el nostre idioma matern. En més de dos segles els catalans no hem tingut més que el lleu respir de la República per emprar i perfeccionar el nostre insubstituïble instrument de cultura: l'idioma matern. En la concepció actual la persecució o prohibició de la llengua vernaclea és considerat com el signe més característic d'opressió nacional. En la concepció staliniana, soviètica, l'ajut fraternal dels gran-russos per a reconstruir l'alfabet i les gramàtiques, per a crear una veritable cultura nacional en les Repúbliques federades o autònomes que foren colònies de l'eximperi tsarista ha estat l'aplicació justa i conseqüent del principi segons el qual els pobles són iguals en drets i no en deures Catalunya és, doncs, una nació oprimida.

Si Catalunya és una nació i una nació oprimida, li escauen tots els principis leninistes-stalinistes sobre la qüestió nacional. Tots, sense excepció, car no s'és català a mitges ni nacional a estones perdudes. Els catalans han d'exercir lliurement el dret inalienable i imprescriptible d'autodeterminació. Tenen el dret, si volen, de separar-se, de constituir-se en Estat independent, d'unir-se, com Lenin diu, a la nació veïna "X.Y.Z. etc." Els comunistes de la nació oprimida tenen el deure de defensar, sense reserves, de debó, metòdicament, el dret de la nació oprimida a separar-se, a constituir-se en Estat independent. Els comunistes de la nació oprimida tenen el deure, que nosaltres hem complert sense defallències, de defensar la unió voluntària de llur nació amb les altres nacions que, a conseqüència d'un llarg procés històric, constitueixen el mateix Estat. En la pràctica dels principis nacionals només existeix una limitació: el dret preeminent de la classe obrera, de la Revolució proletària. Això vol dir que el problema nacional no és el problema primer, sinó un problema segon. Això no vol dir, però, que aquesta preeminència del dret obrer pugui significar un afebliment de la qüestió nacional ni la possibilitat del man-

teniment d'una opressió nacional, car ja sabem que la qüestió nacional és part indissoluble del problema de la Revolució proletària. Això, en definitiva, vol dir que només la classe obrera, dirigint l'Estat per a construir el socialisme, pot resoldre la qüestió nacional, que en un període preliminar de lluita revolucionària, només la classe obrera pot posar al servei de la Revolució el sentiment nacional. Vol dir també que només d'aquesta manera podrem oposar el patriotisme al xovinisme, l'internacionalisme proletari al nacionalisme, car no és possible ésser bons patriotes ni practicar d'una manera conseqüent l'internacionalisme proletari sense una comprensió clara, una assimilació profunda i una pràctica honrada dels principis de la teoria nacional-leninista-stalinista.

Així és com serem fidels als principis normatius de la unitat indissoluble de la qüestió nacional amb el problema general de la Revolució proletària.

Amb un partit d'aquest tipus, fidel, amb intransigència, -- als principis de la teoria marxista-leninista, ens serà possible dirigir i unir la classe obrera, forjar la unitat combatent dels pobles hispànics, la unitat de línia i d'acció amb el Partit Comunista d'Espanya, dirigir la lluita nacional dels catalans.

I el company Comorera, després de més de tres hores de parlament, arribà a la conclusió:

No hem admès ni admetrem la liquidació del P.S.U. de C., -- car no volem servir ni Franco ni els imperialistes. No admetem que existeixin dos P.S.U. de C. de P.S.U. de C. no n'hi ha més que un, el que nosaltres representem i mantenim contra la conspiració liquidacionista d'un grup lerrouxista. No admetem ni admetrem que es qualifiqui d'escissionisme -- l'actual crisi del nostre Partit, car no es tracta de problemes interns del P.S.U. de C., sinó d'una diferència d'opinions entre el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya, que creu arribada l'hora de liquidar el Partit únic de la classe obrera de Catalunya, i nosaltres, que considerem aquesta opinió un error polític gravíssim i de conseqüències negatives incalculables. Sostenim amb més fermesa que mai que hem de discutir sota la presidència d'un partit per tots estimem i que hem de sotmetre, sense reserves, a una investigació implacable sobre la conducta política, personal i familiar de cadascú. Discutint és com trobarem la solució. Investigant és com trobarem la provocació.

No neguem a ningú el dret d'opinar que cal dissoldre el P.S.U. de C. Aquest dret el té el Buró Polític del Partit Comu

nista d'Espanya o qualsevol militant del nostre Partit. El que si exigim és que es posi terme a la campanya ignominiosa de mentides de calúmnies, d'injuries, de bajanades, de coaccions que, per procuració, els membres cooptats de l'ex Secretariat han desfermat. O és que entre els militants -- del P.S.U. de C. i del P.C. d'E. no és possible, per a millor servir la causa revolucionària, una discussió fraterna amb arguments?

Companys: Estem en el camí de Lenin i ningú, passi el que passi, facin el que facin, no ens en treurà -foren les darreres paraules del nostre secretari general-.

Una formidable ovació, interminable, de tot el públic a peu dret, segellà un dels més grans discursos del company Comorera al llarg de la seva vida, tota ellaposada al servei de la classe obrera, de Catalunya, de la Revolució espanyola.

I l'assemblea, abans de disoldre's, aprovà per aclamació, - en mig de grans aplaudiments i visques, la següent resolució:

"Després de sentir la conferència del company secretari general del Partit Socialista Unificat de Catalunya, Joan Comorera, sobre la crisi plantejada al Partit per l'intent de liquidar-lo, els militants reunits a París acorden aprovar entusiasmats l'exposició del secretari general mantenir amb lleialtat, activitat i disciplina els principis, la tàctica els acords, la direcció i la vida mateixa del Partit, al -- servei del poble de Catalunya, de la classe obrera i de la República espanyola.

EL QUE HA DE SABER EL BURO POLITIC DEL PARTIT COMUNISTA D'ESPANYA.

Article de Joan Comorera publicat al "Bulletin bimensuel du PSU de C". Any. I, núm. 11, 1 de juny del 1950.

En el número 4 corresponent als mesos de febrer i març d'enguany, Nuestra Bandera, "revista d'educació ideològica del Partit Comunista d'Espanya", publica un article editorial de 49 pàgines sobre el tema següent: "Cal aprendre a lluitar millor contra la provocació". Del contingut i de les conclusions d'aquest editorial són, doncs, responsables els membres del Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya presents a França.

Cal retenir això, perquè l'editorial de "Nuestra Bandera", amb el pretext d'ensenyar a lluitar contra la provocació, és ell mateix una provocació inqualificable.

No ens proposem pas analitzar les contradiccions, les deformacions teòriques, les informacions falsificades, ni les atzagaiades psicològiques i psicoanalítiques que l'allargassen en perjudici de la claredat i, en molts aspectes, de la veritat. Volem, sí, fer una afirmació general: els que han redactat i els qui han aprovat aquest editorial no són dirigents comunistes. Car un dirigent comunista no menteix mai al Partit, no enganya mai als militants, no tracta mai d'encobrir la pròpia responsabilitat rabejant-se en els militants de base caiguts en el compliment de llur deure revolucionari. Car un dirigent comunista no calúmnia deliberadament per tal de distreure, de desorientar, de portar als militants per viarany de falsedat i impedir-los veure on rau la provocació i qui són els provocadors d'una gran desgràcia col·lectiva. Aquesta implacable conclusió general s'imposa, si més no, pel que l'editorial de "Nuestra Bandera" diu i pel que no diu: diu que el Partit Comunista d'Espanya, des del 1939, a l'Interior, ha estat constantment en mans de provocadors, d'agents falangistes i dels imperialistes anglo-saxons, però no diu que gairebé sempre ha dirigit el Partit de l'interior, el mateix membre del Buró Polític.

Es parla en l'editorial de "Nuestra Bandera", amb força de talls, dels casos Quiñones, Trilla, Monzón, Jesús Hernández, Enrique Castro, del Barrio, Adriano Romero, Simón Díaz, dels misteriosos "X" i "V" i uns quants més i, al cap de 36 pàgines de literatura detallista, sobtadament i sense cap intent d'explicació ens diu:

"Del Barrio y Comorera, unidos por un mismo cordón

umbilical, está preparando su acercamiento y su colaboración en la lucha contra el Partido. El traidor Comorera y sus comparsas, los no menos traidores y cobardes Valdés, Marlés y Molinero, realizan una labor abierta de provocación policíaca desde el papelucho infecto que llaman Boletín, en donde se han insertado infamias que son una invitación clara a que la policía proceda contra ciertos militantes comunistas. Sintiendo menos vacilaciones y cobardía para luchar contra el Partido que en otros tiempos para defenderlo, el renegado Félix Montiel se suma también al coro de los malditos. Por otro lado, en Méjico, Jesús Hernández, ligado ya con los titistas, prepara, según parece, sus maletas para trasladarse a Francia. El plan del franquismo y del imperialismo es claro: poner fuera de combate al Partido y a su dirección y levantar la bandera de un nuevo "Partido", de corte titista, de un "comunismo nacional", enemigo del comunismo y de la Unión Soviética que haga el juego de los imperialistas y de los franquistas. ¿Las figuras de ese Partido? Ahí están: los traidores Hernández, Comorera, Castro, Del Barrio, Montiel, Adriano Romero, Simón Díaz, y algún otro de la misma patibularia calaña. Ya en 1945, en Méjico, Hernández y Castro trazaron los planes para crear un tal "Partido". Entonces fracasaron completamente y terminaron tirándose los trastos a la cabeza. Pero, los planes siguen en pié, y Comorera se anticipa ya creando un PSUC fantasmal, frente al PSUC verdadero, contando para medrar con la perspectiva de protecciones indignas".

Els paràgrafs que acabem de transcriure literalment són tot el que es volia dir en un editorial de 49 pàgines. Com que no és possible emplenar 49 pàgines arrengherant adjectius contra el secretari general i els dirigents del PSU de C, els membres del Buró presents a França han refet tota una història per talde crear una "evidència" d'ambient contra nosaltres. Han suposat, per bé que lleugerament, que citant innumbrables exemples de provocacions, de delacions, de traïcions, de crims, d'ingenuïtat sorprenedora de militants que sempre es deixen enganyar, creant així un clima de terror i odi; seria suficient anomenar-los en un moment "psicològic" precis per aconseguir l'objectiu.

Per a dir-los traïdors expliquen la vida i miracles de Quiñones, Trilla, Monzón, Jesús Hernández, Enrique Castro, Montiel, del Barrio, Adriano Romero, "X" i "V". Què diuen, però, de Comorera, Valdés, Marlés i Molinero? Es limiten a qualificar. Diuen que el nostre "Butlletí" és "un papelucho infecto", policíac, quan els seria tan fàcil citar els textos d'un òrgan oficial del nostre Partit, del qual es reparen teixen quinzenalment 2000 exemplars. Es clar, que no s'han donat aquesta feina, perquè els textos que voldrien no els

trobaran en els números publicats ni en els que anirem publicant, a no ésser que considerin infàmies les tres resolucions de l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers i el retrat que hem fet a "Mundo Obrero" per haver-se refusat a publicar-les. Diuen que Comorera, Valdés, Marlés i Molinero són "traidores y cobardes" i que jo, de més a més, sóc "patibulario", perquè no he volgut trencar "el cordón umbilical" que, sense adonar-me'n, sembla que m'uneix a del Barrio i perquè he creat "un PSUC fantasmal frente al PSUC verdadero" i tot això, veritablement espordidor, "contando para medrar con la perspectiva de protecciones indignas". Es clar, "lo dijo Blas y punto redondo". Cal subratllar que "para medrar" comptem amb la "perspectiva de protecciones indignas". Això vol dir, si no en tenem malament el castellà, que, ara com ara, no comptem més que amb la bona voluntat dels militants. Vol dir, també, que els dòlars de Mr. Truman, que les pessetes de Franco, que les lliures de Mr. Bevin, tan remenats durant aquests darrers mesos pels funcionaris lerrouxistes al servei del Buró, no són més que una "perspectiva". Ja ens ho pensàvem...

I hem arribat ja al nus de la qüestió.

Per què els membres del Buró presents a França s'han decidit a llançar la careta i a prendre la responsabilitat d'una maniobra política que és al mateix temps grollera i canalla?

Per què s'han decidit a prendre públicament posició i qualifiquen de "fantasmal" el PSU de C, i de "verdadero" una cosa que ja és la Secció catalana del Partit Comunista d'Espanya?

Fins ara es limitaven a posar en escena les marionetes lerrouxistes de l'ex-Secretariat i a llançar contra nosaltres contra el PSU de C, per via interna, tot el pes del Partit Comunista d'Espanya. Donaven per descomptat un resultat que no han obtingut: la liquidació del PSU de C. Els membres cooptats de l'ex-Secretariat, per a millor servir la voluntat del Buró, han baixat a les clavegueres de la vida i de l'idioma catalans i en elles s'han perdut sense remei, sense possibilitat de sortir-ne. En elles els deixen ara els membres del Buró presents a França. Val més així.

En l'exercici honrat de la crítica i l'autocrítica seria just que el Buró analitzés un llarg període d'errors i de tragèdies. En aquest cas, però, hauria d'explicar als militants del moviment comunista històric perquè ha volgut i vol liquidar el PSU de C, el partit únic, marxista-leninista-stalinista de la classe obrera de Catalunya; per què

nes raons polítiques confessables han llançat el llot de la mentida, de la injúria i de la calúmnia contra els dirigents comunistes catalans; per què ha provocat una crisi política gravíssima que només beneficia Franco i els imperialistes anglo-saxons; per què ha sabotejat la discussió que vàrem demanar el 3 de setembre del 1949 i la investigació implacable sobre la vida política, personal i familiar dels dirigents, començant per mi, que vàrem exigir el 14 de novembre, també del 1949?

Això és el que el Buró Polític del Partit Comunista d'Espanya hauria d'explicar. Això és, però, el que les membres del Buró presents a França no explicaran, car l'explicació honrada no n'hi ha ni n'hi pot haver.

Els membres del Buró presents a França saben que menteixen, saben que calúmnien, saben que injúrien i saben que ho fan deliberadament per assolir un objectiu reaccionari: liquidar el PSU de C, mitjançant l'"execució", política almenys, del secretari general, dels dirigents i militants que no obeïm decrets, que no hem perdut la consciència de classe i del nostre deure revolucionari, que no estem disposats a destruir l'obra històrica del proletariat català. Els membres del Buró presents a França saben que aquest és el problema polític que ens hem plantejat i que la defensa del PSU de C, i el sanejament del moviment comunista hispànic són els factors únics que han determinat la nostra conducta política.

Aleshores, per què menteixen, per què volen amagar la veritat als militants i llançar-los contra nosaltres dient-los que som "titistes", "trotsquistes", "enemics" de la Unió Soviètica, "enemics" del Partit Comunista d'Espanya, "desertors" del camp antiimperialista, "agents" dels imperialistes, enlluernats per la "perspectiva de proteccions indignes"?

Per què menteixen i diuen als militants que el Secretari General del PSU de C ha demanat i ha aconseguit el reconeixement oficial del Govern francès?

Per què menteixen i diuen als militants que en mantenir el PSU de C, independent i nacional, marxista-leninista-stalinista, unificador de la classe obrera catalana; que en complir i fer complir la llei del Partit aprovada per la Primera Conferència Nacional, ratificada per la Internacional Comunista i revalidada per l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers, creem "un PSUC fantasma", anticipació del "Partido de corte titista", de un "comunismo nacional", enemigo del comunismo y de la Unión Soviética que haga el juego de los imperialistas y de los fran-

quistas", preparat, diuen, per "Hernández, Castro, Del Barrio, Montiel, Adriano Romero, Simón Díaz" i altres "de la misma patibularia calaña"?

Per què menteixen i no diuen als militants que som nosaltres els que vàrem expulsar del PSU de C, Del Barrio, que aleshores ençà ni hi ha hagut cap contacte de cap mena amb ell, ni n'hi pot haver; que som nosaltres els que hem descobert i denunciat les activitats titistes de Del Barrio i la maniobra titista de Hernández, muntada sobre una indecent mutilació d'un paràgraf de la companya Dolores Ibárruri, precisament en les pàgines d'aquest "papelucho infecto"?

Per què menteixen i no diuen als militants que el secretari general del PSU de C, quan l'any 1945 Hernández es va descobrir en unes reunions en les quals no va ésser invitat, el Buró comptà amb el seu suport incondicional?

Per què menteixen i no diuen que el secretari general del PSU de C no ha tingut mai amb Hernández més relació personal i política que la normal i obligada amb els membres del Buró, que no ha tingut relacions de cap mena amb aquest element quan s'assabentà de la traïció que Hernández havia comès, malgrat que el Buró no ha explicat encara al Partit de manera clara i suficient el que va ocórrer?

Per què menteixen i no diuen als militants que el secretari general del PSU de C, no ha tingut mai relacions personals ni polítiques amb Castro, Quiñones, Montiel, Trilla, Romero i Simón Díaz, la major part dels quals ni tan sols coneix?

Per què menteixen i no diuen als militants que consideren Hernández, Castro, i Montiel traïdors a la causa del comunisme i dels nostres pobles, no pas pel que el Buró ha dit o ha deixat de dir d'ells, sinó per la prova irrefutable que ells mateixos ens han fet amb llur conducta?

Per què menteixen i no diuen als militants que per a nosaltres el cas Monzón està fallat, no pas pel que el Buró ha dit o ha deixat de dir, sinó perquè hem comprovat que Monzón, junt amb Canals i complint directrius d'un membre del Buró, intentà, a l'interior, liquidar el PSU de C?

Per què menteixen i no diuen als militants que la Direcció del PSU de C, alligada per una molt dolorosa experiència personal i col·lectiva, inevitablement ha de posar interrogants a les acusacions, a les qualificacions, a les històries que puguin contar sobre militants del Partit Comunista d'Espanya i que vulgui esperar la confirmació dels fets abans d'arribar a una conclusió definitiva?

Per què menteixen i no diuen als militants que una Direcció que defuig la crítica i l'autocrítica, corsecada pel carrerisme, per l'aventurerisme, per l'oportunisme d'alguns dels seus membres, per l'ambient de provocació que l'envolta i l'asfixia, tot plegat cobert per una supèrbia inversemblant, per l'esperit destructor d'un centralisme corrossiu no pot merèixer crèdit ni confiança als comunistes conscients, fidels als principis, ensenyances, mètodes i consells de Lenin i Stalin, posa en perill la confiança de la classe obrera en el seu Partit dirigent?

Per què menteixen i no diuen als militants que ha arribat l'hora de la discussió a fons, de la investigació a fons, de la renovació a fons dels mètodes i persones, si de debó volem que el moviment comunista hispànic es saneixi, s'enforteixi, pugui complir la seva missió històrica d'anorrear Franco i Falange, de restablir la República, de crear la Federació Democràtica de Repúbliques hispàniques, d'organitzar i desenvolupar la democràcia popular, d'arrencar Espanya de les urpes imperialistes i fer-ne un poderós baluard del camp antiimperialista, de la pau i del socialisme?

El diversionisme, les cortines de fum dels membres del Buró presents a França seran endebades. No els permetrem pas rxeixir. I a les mentides i a les calúmnies, a les manobres i amenaces respondrem sempre amb la pregunta, síntesi de l'únic problema polític que com a PSU de C, tenim: Per què heu volgut liquidar el partit únic de la classe obrera catalana; per què no heu volgut ni voleu discutir sota la presidència d'un Partit d'autoritat indiscutida i indiscutible; per què heu defugit i defugiu la investigació de les nostres vides política, personal i familiar; per què heu sabotejat i sabotegeu els acords obligatoris de l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers?

I d'ací no en sortirem, fareu el que voldreu. Què més podeu fer, tanmateix?

Sense escrúpols de cap mena heu esgotat el diccionari del baix fons; heu esgotat el magatzem d'injúries i calúmnies, heu remenat el punyal verinós en la ferida inguarible dels sentiments familiars més íntims i profunds. Ho heu inventat tot. No heu renunciat a res mal honest per trencar-nos els nervis, de provocar una reacció d'exaltació i desesperació, per dur-nos al camí en el que esteu i donar-vos el plaer sàdic de dir als militants: "Veieu com tenèem raó, veieu com la Direcció no s'equivoca mai?" La prova ha estat duríssima, certament, però l'hem suportada amb èxit. Ara, que podeu fer més? Un protocol "M"? És possible car els elements tècnics no són difícils de trobar i perquè quan s'està en el pendent de la mentida i la calúnnia sistemàtiques, del deshonor, és molt difícil no lliscar fins al fons mateix de l'abim. No oblideu, però, que els protocols

"M" han petat sempre en les mans d'aquells que els han fabricat.

Encara us podeu retenir, però, si en vosaltres resta quelcom de comunistes, un bri d'estima al moviment comunista hispànic, d'honradesa bolxevic. Certament, la prova és feixuga, car s'han comès errors gravíssims, i el major dels quals és l'intent de liquidació del PSU de C, errors que han costat molta sang i sofrències, errors que ens han fet perdre oportunitats històriques en profit de Franco i dels imperialistes. Certament, no és fàcil ni còmode fer-se una autocrítica honesta i sotmetre's al judici dels militants, a la sanció del Partit. Tot mesurat, no us resta, però, altra sortida, car, tingueu-ho per dit d'una vegada per totes: el secretari general ni els dirigents i militants que comparteixen la seva opinió política, ni el PSU de C, ~~no~~ hem nascut per a esdevenir caps de turc de ningú. Que cadascú s'atengui a la seva responsabilitat, que cadascú respongui dels seus actes.

I no sortiu cridant que en respondre a l'agressió inqualificable que heu fet al PSU de C i als seus dirigents, ataquem al Partit Comunista d'Espanya. Car, en respondre a la provocació, prestem el millor dels serveis al Partit Comunista d'Espanya, al moviment comunista hispànic.

Per què heu volgut i voleu liquidar el PSU de Catalunya?
Per servir qui i què?

EN LA MORT DE MIQUEL VALDÉS

Article de Joan Comorera publicat al "Bulletin bimensuel du PSU de C". Any I, núm 17, 1 de setembre de 1950.

A 42 anys, colpit per una sobtada crisi cardíaca, va morir, a les tres de la tarda del dia 12 d'agost, el company Miquel Valdés. Va morir d'una defallença, físicament inesperada, moralment explicable. Molt sovint, la ferida més mortal no pas produïda per la bala d'un assassí.

El dia 10 d'agost, el company Miquel acompanyà la seva companya Maria i llur filleta Neva al petit poble de Fleurines, a casa del company Martí Salvat. La companya Maria estava convalescent. L'endemà, el company Miquel tenia 38 graus de febre i sentia una molèstia a la gola. El metge del poble el visità i diagnosticà unes lleugeres angines i digué que amb el tractament normal i dos dies de repòs es guariria. Efectivament, la nit del divendres al dissabte va desaparèixer la febre, l'angina es fonia i res no feia preveure en la imminència d'una crisi mortal. Mitja hora abans de la crisi, el company Miquel es llevà, en aparença ple de força i optimista com de costum. Un o dos minuts abans de les 3 de la tarda, esclatà la inesperada crisi. El company Miquel sentí que s'ofegava i, cridant "Maria, em moro", caigué mort en braços de la seva companya. Així és com hem perdut l'inoblidable company Miquel Valdés.

Vàrem rebre el telegrama que ens assabentà de tan tràgic esdeveniment la nit del dia 12 i tot seguit vam començar el penós treball que corresponia. La matinada del diumenge dia 13, acompanyat pels membres del Comitè Executiu Provisional, presents a Paris, vam anar a Fleurines i allà vam veure i besar la despulla del que fou el més fidel amic, el més abnegat company que hem tingut en la nostra ja llarga vida de militant revolucionari. Allà, d'acord amb la companya Maria, i comptant amb tota mena de facilitats que les autoritats ens donaren, vam prendre la decisió de no traslladar el cadàver a Paris, d'enterrar-lo allà mateix, en el petit poble pagès de l'Oise. Vam prendre una decisió que el company Miquel hauria aprovat. La tomba humil significa la vida d'abnegació i sacrifici de Miquel Valdés.

El company Miquel Valdés ha lluitat per una causa justa, per una causa que triomfarà. Forjador, amb nosaltres, del PSU de C, mai no va ~~deixar~~ metre res que l'afeblís, desviés de la seva missió històrica. Fidel deixeble de Lenin i Stalin, sabia que un comunista no pot especular amb els principis, que una política de principis és l'única justa, l'única que immunitza del virus de l'oportunisme, de l'aventurerisme,

l'única que assegura la victòria de la classe obrera. Sabia també, que de vegades aquesta fidelitat infrangible als principis exigeix un tremp especial que tothom no té, que caracteritza, però, als veritables bolxevics, és a dir, els militants que no se'n vanten i en són. Així quan esclatà a l'exterior la crisi provocada contra el PSU de C, el company Valdés no va vacil·lar ni un segon. Fidel als principis del marxisme-leninisme, el company Valdés acceptà la lluita en defensa del nostre Partit, de la històrica conquesta del proletariat català. Ho va fer conscientment, no ignorant que s'iniciava un període de lluita cruel, car coneixia les increïbles deformacions de certs organismes i la despietada voluntat de domini personal de determinats dirigents. Les dificultats, els dolors previstos no afebliren, ans bé enfortiren la decisió de lluitar per una causa justa. En els primers dies, hom intentà allunyar-lo del camí stalinista, mitjançant l'afalac i l'amenaça. Fou endebades. A l'afalac, el company Miquel va oposar el somriure que tant el caracteritzava i a l'amenaça respongué amb la dignitat que escau a tot comunista.

Per al company Miquel Valdés el manteniment del PSU de C era una qüestió de principis. D'ací la seva infrangible intransegència. D'ací l'odi mortal d'aquells que han pretès, amb engany i hipocresia, amb cites deshonestes de textos magistral, amb visl injúries i valúmnies, amb grolleres mentides, liquidar el partit independent, nacional, unificador, el Partit consagrat per la Internacional Comunista, el primer Partit d'unificació marxista-leninista-stalinista en el món capitalista. La unitat de la classe obrera és un principi del marxisme-leninisme, va ésser el manament de la Internacional Comunista, és la directriu fonamental donada per l'Oficina d'Informació dels Partits Comunistes i Obrers. Per tota als mitjans es pretengué que el company Miquel renegués d'aquests principis d'unitat de la classe obrera, marxés pel camí d'una major divisió de la classe obrera, que acceptés el retorn a l'eixorca experiència de la preunificació, dels petits grups sectaris i enemics que deixaven el camp lliure a l'aventurerisme dels anarco-sindicalistes, a les especulacions nacionalistes de la burgesia. L'egoisme personal de comoditat, de "carrera política", aconsellaven acceptar l'ordre "superior". El deure exigia no transigir, no admetre la destrucció de la millor arma en les lluites actuals contra Franco i Falange, del Partit que ha de fer possible i accelerar la formació del Partit únic marxista-leninista-stalinista dels pobles hispànics. El company Miquel, posat davant d'aquest dilema, no vacil·là: va acceptar el sacrifici, decidí continuar essent un veritable comunista.

Què no s'ha fet contra el company Miquel Valdés! Sabien que tenia profundament arrelat el sentiment familiar, de solida

sa i solidaritat familiar, i per aquí, per un punt que consideraven feble, el feriren sense escrúpols ni vergonya. Sabien que sentia una estimació inextingible pels militants del Partit, que mai no era alià a les sofrances, a les dificultats dels companys, que era feliç quan podia fer un servei i de tant alta virtut en feren una arma verinosa, una caricatura que només els desclassats poden concebre. Sabien que era un defensor incondicional de la Unió Soviètica i de les democràcies populars, combatent infatigable de la pau, enemi irreconciliable dels trotsquistes i dels titistes, de tota mena d'agents imperialistes i es rebejaren en ell sàdicament i li aplicaren qualificatius que més el podien colpir. Sabien que els atacs, les injúries, les calúmnies, les mentides dels enemics no afectaven la seva moral, el seu tremp revolucionari, i que era, però, summament sensible a tot gest deshonest d'un militant contra un altre militant. I per aquí és on els brètois han enfonsat la ganivetada fins el puny.

El company Miquel Valdés, però, na va perdre mai la serenitat ni el sentit d'equanimitat. Tranquil·lament i pacient treballava en la tasca sagrada de la recuperació del Partit, d'esclariment del nostre problema polític, discutia i convencencia. I el PSU de C, ha sortit victoriós de la prova. Però les ferides cruels obertes cada dia amb un acarnissament de caníbals mai no vist en la nostra vida esgotaren les reserves vitals ja minvades per tantes sofrances del nostre inoblidable Miquel, sense que ni ell mateix potser se'n adonés i, en tot cas, sense admetre que ningú se'n donés compte.

El company Miquel se'ns ha mort i la seva mort serà l'estigma indeleble dels superbs i dels sectaris, dels hipòcrites i dels oportunistes, dels aventurers i dels provocadors, de tots aquells que per acció o inacció han contribuït a la mort prematura d'un fill preclar de la classe obrera de Catalunya, d'un incorruptible deixeble de Lenin i Stalin, d'un combatent exemplar del camp antiimperialista, de la pau i del socialisme.

Els xacals que han provocat la mort de Miquel Valdés estan de festa, com Franco, com els imperialistes. Sabien que havia mort i han continuat llançant palades de llot damunt de la seva tomba. S'equivoquen però en llurs càlculs. Certament, la mort del company Valdés és una pèrdua molt greu per al moviment obrer català i hispànic. Tanmateix, és no conèixer els comunistes suposar que una tan greu pèrdua acovardirà o afeblirà als que hem estat els seus companys en el combat per una causa justa. Continuarem endavant amb

més energia que mai, perquè tenim raó, perquè som marxistes, leninistes i stalinistes, perquè així servim a la classe obrera de Catalunya i dels pobles hispànics, la Unió Soviètica i el camp antiimperialista i perquè, a més, tenim ara el testament de Miquel Valdés: salvar el Partit Socialista Unificat de Catalunya, depurar el moviment comunista hispànic, anihilar França i Falange, ésser els forjadors del Partit únic del proletariat hispànic.

I complirem el nostre deure fins a la fi!

Paris, le 20 septembre 1950.

Au Comité Central du Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S.

Chers Camarades,

En date du 3 septembre 1949 nous vous avons fait parvenir, par l'entremise du camarade Maurice Thorez, Secrétaire Général du Parti Communiste Français, une lettre signée par moi au nom du Comité Central du Parti Socialiste Unifié de Catalogne. Nous vous informions que le Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne avait provoqué une crise très grave dans le Parti Socialiste Unifié de Catalogne et du travail commun entre les deux Partis frères. Et nous vous prions de nous inviter à discuter sous votre présidence afin de -- chercher une solution au problème créé, en acceptant d'avance et sans réserves, pour notre part, votre décision.

En date du 14 novembre de la même année, étant donné l'attitude du Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne qui déclencha contre nous une campagne très violente de mensonges et de calomnies, de sanctions arbitraires et de déni total du centralisme démocratique, nous vous avons écrit de -- nouveau pour exiger une enquête implacable sur notre vie politique, personnelle et familiale, enquête qui s'avère indispensable car les faits prouvaient déjà à l'époque que la provocation existait dans le noyau dirigeant du mouvement -- communiste hispanique.

Malheureusement, les deux lettres n'ont pas reçu de réponse, et nous ne savons même pas si elles sont parvenues entre -- vos mains.

Mais la campagne contre nous, se développant dans des termes de plus en plus répugnante, est si continue et si violente qu'en trouverait difficilement un cas semblable dans l'histoire du mouvement communiste international. De l'insulte la plus grossière à l'infamie la plus monstrueuse, -- tout a été fait pour nous deshonorer et impossibiliter de -- la sorte toute discussion et toute discussion et toute enquête. Tout a été dit contre nous et rien n'a été prouvé -- pour la simple raison qu'il n'y a rien à prouver. Pour -- achever ce monument d'infamie il ne manquait qu'un protocole "N", dont les éléments sont connus de tous et qu'il est encore possible de fabriquer.

Nous n'avons pas accepté la liquidation clandestine, consensuelle, du Parti Socialiste Unifié de Catalogne, le premier

Parti d'Unification de la classe ouvrière sur la base des principes marxistes-léninistes créé dans le monde capitaliste, en application d'une consigne essentielle de l'Internationale Communiste, ratifiée dernièrement par le Bureau d'information des Partis Communistes et Ouvriers. Tel est notre "délit", notre seul "délit". Même en admettant que nous avons commis une erreur politique ou de méthode, ce que nous ne croyons pas, pourquoi donc n'a-t-on pas voulu discuter, pourquoi l'enquête est-elle sabotée, pourquoi nous appelle-t-on titistes, trotskistes, nationalistes petits-bourgeois et pourris, salariés de la Phalange, agents de Truman, moucharis du Ministère de l'Intérieur français; pourquoi les camarades partageant notre opinion politique sont persécutés à mort, pourquoi nos familles ont-elles été détruites avec un sadisme inimaginable, pourquoi a-t-on voulu, en spéculant sur des réactions de désespoir calculées, nous rejeter dans le camp de l'ennemi?

Mais nous avons gardé notre sérénité, car nous avons raison et nous nous efforçons d'être de bons stalinians. En surmontant des difficultés énormes, nous avons pu récupérer et organiser un noyau substantiel de militants de notre Parti et constituer, par la stricte application du centralisme démocratique, un Comité Exécutif Provisoire. Le P.S.U. de C. vit, et en le sauvant de la destruction nous avons renoué le lien avec les services de notre classe ouvrière et le Parti Communiste d'Espagne, à la perspective du Parti unique marxista-léniniste-staliniste des peuples hispaniques, à la cause de la révolution espagnole et, partant, au mouvement communiste international, au camp anti-impérialiste, de la paix et du socialisme dirigé par l'Union Soviétique. Nous avons expliqué et défendu notre opinion politique par des circulaires et des déclarations diffusées à l'intérieur du Parti et dans les pages d'un Bulletin bimensuel intitulé "P.S.U. de C.", maintenant suspendu. Tous nos matériels vous ont été envoyés, ainsi qu'au Bureau d'information des Partis Communistes et Ouvriers. Et s'ils sont arrivés entre vos mains il est certain que vous reconnaîtrez notre droit à discuter et que nous sommes dignes d'enquête.

Chers camarades, la catastrophe que nous avions prévue s'est produite. Le Gouvernement français a déchaîné la répression contre nous, de la façon violente que vous connaissez déjà. La gravité de ce qui arrive ne réside pas dans une répression que les plans de guerre des impérialistes ont rendue inévitable, mais dans les éléments de provocation qui ont permis au Gouvernement français de nous présenter comme une bande de gangsters ayant commis toute sorte de méfaits et

d'assassinats ténébreux en territoires français. La gravité consiste en ce que la tactique du gouvernement français -- part d'un assassinat réel commis à Toulouse d'une façon inconcevablement morbide, assassinant d'une excellente camarade ne pouvant être commis que par des exécuteurs sous les ordres d'un appareil dirigeant miné par la provocation. La gravité consiste en ce que la provocation infiltrée dans -- nos rangs ha créé un climat raréfié de répugnance, de peur et de haine autour de nous et plus précisément autour du Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne et de son appareil. Cet état d'opinion général explique le manque total de solidarité dans la masse républicaine espagnole et -- la réaction insuffisante, contradictoire, du Parti Communiste français, qui serait inexplicable sans l'existence de -- facteurs apéciaux. La gravité consiste en ce que notre tragique isolement cet, en apparence, également dû à un "excès" d'amour envers l'Union Soviétique: les provocateurs, spéculant sur l'orgueil des uns, l'opportunisme d'autres, l'obéissance passive d'un appareil bureaucratisé, sur la confiance d'une masse militante à faible formation politique et déformée par un exil trop long, ont popularisé l'idée de la guerre imminente, de l'arrivée imminente des tanks soviétiques, que les tanks soviétiques arrangeraient tout en nous tuant, nous, les militants de la C.N.T., les socialistes, -- les républicains, et présentent ainsi comme une très grosse manœuvre la thèse stalinienne de la guerre évitable, d'une paix durable, de la coexistence, de la concurrence et -- l'émulation pacifique des deux systèmes. Ainsi s'est forgé le front unique contre nous, ainsi a pénétré la propagande des impérialistes dans le mouvement communiste espagnol.

La répression nous accable alors que l'existence d'un Parti Socialiste Unifié de Catalogne et d'un Parti Communiste -- d'Espagne forts et bien dirigés, nettoyés de provocateurs, d'opportunistes et d'aventuriers, de chefs ayant préféré un exil confortable au resteur en Espagne pour y mener une lutte difficile, une vie modeste et de sacrifice, était plus nécessaire que jamais. Cette situation si dangereuse pourra être surmontés assez facilement et rapidement si l'on discute et on enquête à fond.

Nous instenons et nous insisterons à demander, à exiger, la discussion et l'enquête. Nous ne pouvons pas tolérer l'immunité des provocateurs, de ceux qui ont accepté et toléré comme bonne méthode "communiste" l'injure, le mensonge et -- la calomnie. Nous ne pouvons pas permettre que la mémoire de notre inoubliable camarade Miquel Valdés, vétéran incorruptible communiste de Catalogne, victime malheureuse de la

lutte atroce qui nous a été imposée, soit salie par les stigmates d'une trahison qui a été commise par d'autres.

Camarades du Parti Bolchevik, écoutez-nous et décidez en justice. Nous sommes à votre disposition quand vous voudrez et où vous voudrez. Notre souhait le plus véhément ce serait de discuter à Moscou même toute l'affaire espagnole. Mais la décision vous appartient et nous ferons ce que vous direz de faire.

Paris, le 20 septembre 1950.

Camarade Maurice THOREZ.
Secrétaire Général du Partit Communiste --
Français

Cher Camarade,

J'ai l'honneur de t'adresser ci-joint copie d'une lettre - que nous avons adressés au Comité Central du Partit Communiste (b) de l'U.R.S.S. Par son contenu, tu te rendras -- compte de l'importance capitale des problèmes que nous posons.

Nous avons pensé te prier de vouloir bien faire parvenir cette lettre au Partit Communiste (b) de l'U.R.S.S. En y réfléchissant mieux nous avons désisté de le faire. Tout laisse croire que les calomniateurs ont trouvé, auprès de toi, plus de crédit que les calomniés, car, à l'exception de notre première lettre, aucune des autres nombreuses lettres que nous t'avons adressées n'au eu de réponse et -- "L'Humanité" n'a pas voulu publier la nouvelle de la mort de notre inoubliable camarade Miquel Valdés, victime des - vils calomniateurs de notre Partit, vétéran exemplaire du mouvement communiste de Catalogne.

Maintenant nous sommes en pleine catastrophe et tu pourras constater, comme nous l'avons constaté nous-mêmes, comment les provocateurs infiltrés au Bureau Politique du Partit - Communiste d'Espagne et dans son appareil ont facilité la répression fasciste du Gouvernement français. Le coup est dur, et les conséquences en seront graves pour notre lutte et pour la vôtre. Ainsi se vérifie une fois de plus que - l'abandonnement de la politique basée sur les principes - donne des fruits de défaite et de honte.

Nous t'informons que la publication du Bulletin Bimensuel "P.S.U. de C." a été suspendue et que tant que durera cette situation nous ne discuterons pas publiquement avec le Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne. Nous pour saivrons notre tâche de recouvrement et d'assainissement - par voie exclusivement interne.

Fraternelles salutacions communistes.

Pour le Comité Exécutif Provi--
soire du Parti Socialiste Uni--
fié de Catalogne,

Joan Comorera,
Secrétarie Général.

P.S.- Nous avons fait 3 exemplaires de la lettre adressés au Partit Communiste (b) de l'U.R.S.S.; un pour le Partit - Bolchevik, un autre pour toi et le dernier pour nous archi-
ves.

1568

Paris, le 24 octobre 1950.

A S.E. l'Ambassadeur de l'U.R.S.S. en France.

Cher Camarade,

Nous avons un besoin absolu de faire parvenir entre les mains du camarade Staline un document politique de la plus haute importance pour la santé du mouvement communiste hispanique et qu'il est impossible de confier au Service des PTT. Et n'ayant aucun moyen propre pour le faire nous vous prions de vouloir bien transmettre au camarade Staline la lettre ci-jointe.

Recevez nos salutations fraternelles.

Pour le Comité Exécutif Provisoire du
Parti Socialiste Unifié de Catalogne.

Joan Comorera,
Secrétaire Général.

Paris, le 24 octobre 1930.

Camarade Joseph Staline.
Moscou.

Cher Camarade,

Le mouvement communiste hispanique traverse une crise très grave. Les deux Partis le constituant, le Parti Socialiste Unifié de Catalogne et le Parti Communiste d'Espagne, s'affrontent et maintiennent des positions politiques jusqu'à ce jour opposées. Le Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne, après un long procès d'opposition interne, a considéré, en août de l'année dernière, que le P.S.U. de C. devait disparaître et se transformer en une Section espagnole, en maintenant cependant ses initiales pour des raisons spéculatives. Cela devait se faire par accord conspiratif des deux Directions, sans la connaissance ni l'intervention des militants en exil et dans le mépris total des sentiments et des opinions des militants résidants en Catalogne. La Direction du P.S.U. de C., et spécialement le Secrétaire général et les membres du Comité Central camarade Miquel Valdés-malheureusement décédé il y a deux mois et Josep Marlés n'ont pas partagé l'opinion politique du Bureau ni accepté la décision arbitraire de dissoudre, en fait, le Parti unique du prolétariat catalan. Nous n'avons pas "obéi", considérant qu'une Direction ne peut disposer du Parti comme s'il s'agissait d'une propriété personnelle, car une Direction doit appliquer et faire appliquer la loi de son Parti; parce qu'un Congrès du Parti peut seulement avoir autorité pour transformer le Parti indépendant, national et unificateur de la classe ouvrière de Catalogne, basé sur le marxisme-léninisme, en Section Catalane du Parti Communiste d'Espagne. La Direction du P.S.U. de C. a maintenu sa position de façon intransigeante, considérant en outre que la décision du Bureau Politique du P.S.U. de C. était due à une très grave erreur politique, car, à notre avis, la destruction du P.S.U. de C. aurait comporté: l'abandonnement de la ligne d'unité politique de la classe ouvrière, approuvée par le VIIe Congrès de l'Internationale Communiste et ratifiée par le Bureau d'Information des Partis Communistes et Ouvriers, éloigner indéfiniment la formation du Parti unique marxiste-léniniste-staliniste des peuples hispaniques, renforcer de nouveau la domination des groupes spécifiques anarchistes sur des noyaux substantiels de la classe ouvrière de Catalogne, provoquer l'organisation d'un fort parti social-démocrate, aujourd'hui inexistant, laisser entre les mains de la bourgeoisie la direction politique et la spéculation réactionnaire du sentiment national, chaque jour plus exalté, des catalans; affaiblir notre lutte contre le franco-phalangisme et notre force réelle dans le camp anti-impérialiste dirigé par l'Union Soviétique.

Cela était et demeure une opinion politique que nous croyons juste: l'on pourrait peut-être nous démontrer qu'elle ne l'est pas, si l'on discutait comme nous l'avons demandé et nous demandons encore. Dès les premiers moments, le Bureau Politique du P.C. d'E. a provoqué une situation de grande violence, d'attaque personnelle, de terrorisme politique, de provocation. Elle a prouvé de façon non équivoque sa volonté d'empêcher, de saboter toute discussion, de créer une situation de fait qui lui semblait facile à atteindre du fait du prestige dont jouit le P.C. d'E. dans le mouvement communiste international.

Lorsque nous avons constaté cette volonté implacable de destruction, le 3 septembre 1949 nous avons écrit au Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S., par l'entremise du camarade Maurice Thorez, secrétaire général du Parti Communiste Français, en l'informant de ce qui se produisait et le priant de vouloir bien présider une discussion des deux Directions, en nous engageant d'avance, pour notre part, à accepter les conclusions politiques que formulerait notre Parti guide. Le Bureau Politique du P.C. d'E. a été informé immédiatement et officiellement de cette démarche.

La réponse du Bureau Politique a été inimaginable. Il a rendu publique la question, a publié des documents accusant de délits monstrueux le secrétaire général du P.S.U. de C.; a même prétendu nous écraser en accumulant les injures, mensonges et calomnies d'une violence exceptionnelle, nous accusant, d'après la technique connue et provocatrice de l'affirmation sans preuve, de trotskistes, de titistes, d'agents de la Phalange et de Truman, de nationalistes et de salariés de la bourgeoisie catalane, de couards et de délateurs, etc; il a accentué les mesures de terrorisme politique et décrété l'expulsion de tous les militants qui avant de prendre position voulaient connaître les documents politiques du Secrétaire général; il a inventé des réunions d'un Comité Central inexistant et prétendu expulser le Secrétaire général du P.S.U. de C., comme si le Secrétaire général élu par la Première et jusqu'à maintenant unique Conférence Nationale du Parti pouvait être expulsé sans discussion et sans aucune preuve de faute politique grave, d'inconduite personnelle, de désertion ou de trahison et sur simple ordre du Bureau Politique qui n'avait pas et n'a toujours pas le droit d'intervenir dans les questions internes du P.S.U. de C., pas même en s'appuyant sur un groupe de cooptés corrompus et à son service. C'est alors, le 14 novembre 1949, que nous avons écrit de nouveau au P.C. (b) de l'U.R.S.S. pour lui expliquer la gravité exceptionnelle de la situation et pour exiger une enquête implacable sur notre vie politique, personnelle et familiale et pour lui dire, aussi, que la provocation existait dans le mouvement communiste hispanique.

En apprenant cette nouvelle démarche, le Bureau Politique du P.C. d'E. a réagi avec plus de violence encore et a employé tous les moyens pour anéantir le P.S.U. de C. et sa Direction. Dans l'histoire du mouvement communiste international, on ne trouverait pas un cas semblable de provocation.

Nous, camarade Staline, nous ne sommes pas tombée dans les pièges que l'on nous a tendus et nous sommes demeurés fidèles au marxisme-leninisme, au camp anti-impérialiste, et nous avons méprisé les injures, les incitations à l'attentat personnel; nous avons dénoncé les mensonges et les calomnies, nous avons exigé la discussion et l'enquête, malgré que l'on disait aux militants que c'était une provocation politique que de l'exiger. Nous avons pu sauver si le P.S.U. de C., reconstruire démocratiquement le Comité Exécutif Provisoire.

Nous avons eu soin, camarade Staline, de faire connaître notre position politique aux Partis, aux organisations et aux chefs qui pouvaient nous aider plus utilement à sauver notre Parti, à assainir le mouvement communiste hispanique. Tous nos matériels ont été régulièrement adressés aux Partis Communistes (b) de l'U.R.S.S. et Français, au Bureau d'Information des Partis Communistes et Ouvriers, aux camarades Gero et Togliatti. Malgré que personne ne nous a jamais rien dit, ni directement ni indirectement; malgré que "Radio España Independiente" ait toujours parlé davantage contre nous que contre Franco, faisant par là le jeu des ennemis et semant la confusion, le découragement et la désorientation parmi les ouvriers et les patriotes catalans, malgré que nos militants avaient fait preuve d'impatience et posé souvent au Comité Exécutif la question qu'il était temps de solliciter l'aide du camarade Staline, nous avons toujours interprété de façon positive le silence du Parti bolchevik et du Bureau d'Information des Partis Communistes et Ouvriers; car nous ne pouvions et ne pouvons pas concevoir que les calomniateurs auraient plus de crédit auprès d' que les calomniés.

Mais maintenant, cher camarade Staline, malgré notre attente patience, il s'est produit une nouvelle situation qui nous oblige à demander votre intervention personnelle.

Une fois que le gouvernement français a déchaîné la répression contre les militants du mouvement communiste hispanique, nous avons écrit de nouveau au Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S. pour lui faire connaître notre avis et insister au sujet de la discussion et l'enquête, moyens les plus utiles pour nous sauver de la catastrophe. C'est en prenant pressente de cette répression que le Bureau Politique du P.C. d'E. s'est plus que jamais surpassé dans la provocation. Il a dit aux militants que le Secrétaire Général du P.S.U. de C. a exigé et dirigé la répression et qu'il s'est

refugié à l'Ambassade Yougoslave. Et la presse fasciste, gaulliste, de France, s'est fait éche de ces immondes calomnies que servent sa cause et nous affaiblissent tous. Et c'est juste à ce moment, camarade Staline, quel'organe du Bureau d'Information des Partis Communiste et Ouvriers, "Pour une paix durable, pour une démocratie populaire", publié un article signé de Jean Marek dans lequel, sous prétexte de dénoncer la visite d'une commission espagnole à Belgrade, le Secrétaire général du P.S.U. de C. est grossièrement calomnié et mis dans le même sac que les aventuriers Jesus Hernandez et Enrique Castro.

Et voilà ce qui est intolérable, camarade Staline. L'organe du Bureau d'Information des Partis Communistes et Ouvriers ne peut pas mentir, ne peut pas calomnier, et la responsable de ces indignités, Jean Marek, doit être sévèrement sanctionné.

En maintenant la position politique que nous venons de vous expliquer nous avons suivi la politique de principes qu'exige Lénine, nous avons suivi votre conseil, d'après lequel lorsqu'un communiste a raison il doit maintenir son opinion politique envers et contre tous. Tel est notre "delit" aggravé par le croyance que l'exercice consciencieux et honnête de la critique et de l'auto-critique est réellement le devoir impératif des communistes.

Maintenant on veut que nous soyons "titistes" de force. Et malgré que nous avons été les premiers à dénoncer publiquement la manoeuvre du voyage en Yougoslavia du groupe titiste, les premiers à analyser de la façon la plus complètement compréhensible les caractéristiques et les dangers du titisme dans la politique espagnole, on nous mélange avec les titistes; on veut à tout prix que nous soyons titistes. Même en admettant que nous ayons commis une erreur politique, est-ce là, camarade Staline, la façon de combattre le titisme? Ou bien, par contre, n'est-ce pas ainsi qu'on le sert? Dans notre milieu nous nous connaissons tous et, pour l'ensemble de notre émigration et surtout dans le pays, parmi la masse de nos militants, il est évident que l'on a fabriqué de toutes pièces, sur la base de mensonges grossiers et de calomnies monstrueuses, un "procès politique" contre le Secrétaire général du P.S.U. de C. et les camarades qui partagent la même opinion politique. Et si, sur une question que est si claire pour tous, l'organe du Bureau d'Information des Partis Communistes et Ouvriers ment et calomnie aussi, comment pourrons-nous éviter que les militants ayant une plus faible formation politique mettent en doute des choses que doivent être sacrées pour tous, et que l'ennemi profite de cela au préjudice de l'U.R.S.S. et du mouvement communiste international, su mouvement communiste

hispanique? Comment ne pas partager l'opinion de ces camarades qui considèrent que le Bureau Politique du P.C. d'E. a provoqué la catastrophe pour enterrer les très graves erreurs politiques qu'il a commises, pour se décharger des énormes responsabilités qu'il a contractées, en accumulant tout sur le Secrétaire général du P.S.U. de C., les militants et la classe ouvrière?

Cher camarade Staline, nous nous excusons de vous avoir pris du temps en faisant appel directement à vous. Mais nous sommes certains que vous nous comprendrez, car nous sommes absolument convaincus que l'injustice vous est intolérable, si humbles soient les militants persécutés et calomniés, si petits soient les partis maltraités; que pour vous il n'existe pas des communistes de première et de deuxième classe. Nous ne vous demandons pas de prendre l'affaire entre vos mains. Nous vous prions simplement de faire les indications opportunes afin que de la discussion et l'enquête demandées aient lieu le plus tôt possible, et qu'on attende le Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne et "Radio España Independiente" mettent fin à la campagne répugnante d'injures, mensonges et calomnies qu'ils mènent systématiquement contre le P.S.U. de C. et sa direction.

Confiant que cette lettre parviendra entre vos mains veuillez accepter, camarade Staline, les salutations communistes du

Comité Exécutif Provisoire du Parti Socialiste Unifié de Catalogne.

Note.-Nous joignons à l'original catalan la version française craignant que la version espagnole ne vous serait pas fidèlement traduite.

Paris, le 25 octobre 1950.

Au Bureau d'Information des Partis Communistes et Ouvriers.
Bucarest.

Chers Camarades,

Dans le numéro du 17 courant de "Pour une paix durable, pour une démocratie populaire, nous avons lu une note intitulée "Une délégation de provocateurs" signée par Jean Marek. Nous partageons ce que dit cette note sur le groupe espagnol que a visité Belgrade et nous soulignons que nous avons été les premiers à dénoncer les préparatifs de ce voyage dans notre Bulletin. Mais, dans cette note, Jean Marek commet une inqualifiable provocation lorsqu'il présente notre Secrétaire général comme un leader titiste.

Nous avons toujours pensé que l'organe du Bureau d'Information était sévèrement et qu'il avait pour devise la consigne léniniste de toujours dire la vérité, de ne jamais mentir. La note provocatrice de Jean Marek prouve, hélas, que dans l'organe du Bureau d'Information on peut mentir et calomnier.

La Direction du Parti Socialiste Unifié a dénoncé avec plus de force et plus à temps les manoeuvres des agents titistes, del Barrio et Montiel, que la presse du Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne. La Direction du P.S.U. de C. a analysé plus profondément et de façon plus perseverante que la presse du Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne les caractéristiques du titisme et les dangers de l'action titiste dans la politique espagnole. Vous savez que cela est vrai, ou vous devriez le savoir, car la Direction du P.S.U. de C. vous a transmis régulièrement tous les matériels intérieurs et extérieurs diffusés depuis le mois d'août 1949. Alors, pourquoi avez-vous permis que Jean Marek salisse les pages de "Pour une paix durable, pour une démocratie populaire, pourquoi avez-vous permis le mensonge et la calomnie contre le Secrétaire Général du P.S.U. de C.? Est-ce juste, est-ce tolérable que la version d'un quelconque membre fugitif du Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne puisse, sans être soumise à aucun contrôle, souiller les pages d'un organe que nous considérons et devons considérer comme le plus sérieux du mouvement communiste international? Est-ce juste, est-ce tolérable que l'organe du Bureau d'Information donne raison aux trotskistes, titistes et anarchistes de la F.A.I. qui nous attaquent sans répit et nous accusent de tromper les militants et les ouvriers de Catalogne lorsque nous soutenons que dans le mouvement communiste international il n'y a pas de classes, que l'exercice consciencieux de la critique et de l'auto-critique est un devoir impéra-

tif des communistes, lorsque nous affirmons que le Parti Communiste (b) de l'U.R.S.S. et le camarade Staline ne tolèrent pas l'injustice ni la provocation et que tôt ou tard notre problème politique sera discuté et notre vis politique et privés sera l'objet d'une enquête? Est-ce juste, est-ce tolérable que l'organe du Bureau d'Information mente et nous calomnie au moment où la Direction du P.S.U. de C., depuis le début de la répression française, a suspendu la publication de son organe et a renoncé à toute polémique publique avec le Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne. Malgré le préjudice immense que celui-ci a occasionné et occasionne au mouvement communiste hispanique car ses très graves erreurs politiques et ses ignominieuses provocations?

La Direction du P.S.U. de C. défend et sauve le Parti unique, marxiste-léniniste-staliniste du prolétariat catalan, dont la liquidation a été décrétée sans raison politique et sans en avoir le droit par le Bureau Politique du Parti Communiste d'Espagne. Et c'est par une réaction anti-léniniste reiteiste altiers et rongés par l'opportunisme, l'aventurisme et la provocation, que ce Bureau Politique nous dénonce en tant que titistes, veut que nous soyons titistes de force. Comment peut-on concevoir et tolérer que Jean Marek, dans l'organe du Bureau d'Information fasse leur jeu?

Les effets de la note provocatrice de Jean Marek seront déplorables, dans le mouvement communiste hispanique, si elle n'est pas rectifiée à temps. Nous vous demandons d'étudier notre dossier, car les faits montrent que vous ne l'avez pas fait. Nous vous demandons que la conduite politique de Jean Marek soit analysé à fond et sévèrement annexionnée. Nous vous demandons de publier la lettre que nous avons adressée à l'hedomadaire gaulliste de Paris "Le Rouge et le Noir", qui parle de nous comme Jean Marek. Tel est notre droit et nous l'exerçons en pleine responsabilité.

Et pour terminer nous devons vous dire que, étant donné la situation crée par la note provocatrice de Jean Marek, nous avons posé notre problème politique directement et personnellement au camarade Staline.

Salutations communistes.

Pour le Comité Exécutif Provisoire
du Parti Socialiste Unifié de Catalogne.

Joan Comorera.

Note.-Nous joignons à l'original catalan la version française craignant que la version espagnole ne vous serait pas fidèlement traduite.

CARTA DE JOAN COMORERA A EVARIST MASSIP I ALS ALTRES COMPANYS DE PARIS DONANT LA NOTICIA QUE TOT ESTA JA PREPARAT PER PASSAR LA FRONTERA

Saillagouse, 22 de gener del 1951. Arxiu Comorera-Massip. CEHI. Facultat de Geografia i Història. Universitat de Barcelona.

Estimats companys:

La cosa sobre la qual treballàvem ha quallat i la sortida és propera. Les condicions de seguretat són excel·lents.

Donada l'urgència de les coses us he posat avui un telègrama demanant urgentment 30.000 francs. Cal dir-vos que a primers d'aquest mes vaig escriure al company Agustí explicant-li que no tenia ni un franc per prendre una tartana i pregant-li que del 15 al 20 del mes actual m'enviés la major quantitat possible. No he tingut cap resposta i com que en les cartes del c. Evarist no se'n fa cap esment, he de creure que la meua carta no s'ha rebut, per bé, que tampoc m'ha estat retornada.

Us prego que penseu en la gravetat excepcional del que us dic. L'oportunitat és magnífica i si la perdem per manca dels pocs francs que us demano, tardarà en haver-n'hi una altra i, en tot cas, sempre serà més cara.

Remeneu, doncs, cel i terra per arreplegar els 30.000 francs i feu-me el gir pel divendres proper, el més tard.

També poso a reflexió vostra la conveniència d'un viatge ràpid del c. Evarist. En cas afirmatiu, el c. Evarist hauria de sortir la nit del divendres per ser aquí el matí del dissabte, el més tard. Així podríem tenir la conversa política necessària, i ell personalment podria comprovar la seriositat de l'afer.

Tingueu per ben entès que els plaços són fermes.

Vaig rebre el dissabte la còpia de la circular i avui rebo la còpia del manifest del Buró.

La circular en general em sembla bé. Només reformaria la part del P. a l'interior, dient que la crítica sistemàtica meua al treball de l'interior, a la concepció d'aquest treball, l'exigència de responsabilitats per la pèrdua de tants i tan valuosos companys, tot això completat amb la proposta reiterada de que la direcció donés l'exemple que calia, han contribuït molt a la crisi que ens ha provocat, i, en bona mesura, expliquen la salvatgeria del Buró contra nosaltres.

1577

Abans de sortir escriuré a Josep. La reacció que han tingut aquest companys m'ha complagut molt.

També aquesta setmana us diré les reflexions que em suggereixi el manifest del Buró.

Quina ha estat la reacció final c.?

Us abraça

Joan.

Saillapouse, 22 juny del 1951.

Estimats companys:

La cosa sobre la qual treballem ha avançat i la sortida es propera. Les condicions de reparat son excel·lents.

Donada l'urgència de les coses us he posat avui un telegrama demanant urgentment 30.000 francs. Cal dir-vos que e primerament d'apunts mis vaig escriure al C. Ajusti explicant-li que me tenta mi una granja per prendre ma part en el projecte - li que del 15 al 20 del mes actual m'envia la major quantitat possible. No he tingut cap resposta i com que en les cartes del C. Ajusti no es va cap esment he de creure que a nova carta no s'haurà rebut, per he' per a temps mi he estat retornada.

He pensat que penseu en la gravetat excepcional del problema. L'oportunitat és única i si la perdem per manca del vostre suport, per un dia, tardarà a haver-nos un altre i, en tot cas, sempre serà més cara.

Remeneu, doncs, al C. Ajusti per aconseguir els 30.000 francs i feu-me el fir que desitjareu per poder propagar el manifest -

Françès per a reflexió vostra la comunicació es un viatge a través del C. Ajusti. En les afirmacions el C. Ajusti hauria de tenir la nit del dimarts pròxim agra el matí del dissabte, el dia tard. D'altre costat, per tenir la consciència política necessària i, ell, per moment, podria comprometre la seriositat de l'organització.

Dimaneu per les entes per els papers en francs.

Vostre rebre el dissabte la copia de la circular i enviar la copia del manifest del Partit.

La circular es present un exemple de... No mi referenciaré la just del... a l'interior dicit que la crítica... mi ha mena al treball de... a la... el... de... i... va... per... de la proposta... de... de...

duj l'exemple que colia, han contribuït - més 579
crisi que en una guerra i en bona mesura ca-
liper la brutalitat del Perú contra els indians.

Algun de estos oscuras a prop. La reacció pu l'ocur
aput apert Campany in l'ocur Campany ent unalt.

Realment aquesta setmana en dire'ls reflexions per
l'experiència de unipst del Perú.

Algun he act la reacció final calc. Sanyer?

Uy, algun

Woua

